

Naša luč

9+1964

Začenja se čas branja

Jesenski dnevi so vedno krajši. Čas izletov in obiskov je minil. Zato se začenja čas drugačnega razvedrila: čas branja.

Naša starodavna založba preprostih in domačih ljudskih knjig Družba sv. Mohorja v Celovcu je že pripravila lep knjižni dar za letošnji advent: štiri zanimive knjige. Pravkar jih je začela razpošiljati na vse strani sveta.

Vsako leto Družba natisne nekaj več izvodov, kot pa je vnaprej naročenih. Svetujemo pa našim čitateljem, da se za nakup knjig hitro odločijo, kajti lahko se zgodi, da bodo kljub temu ostali brez knjig, ker je včasih nemogoče predvideti, kakšno bo povpraševanje. Lanske knjige so na primer večinoma pošle.

Naročite še ta mesec Mohorjeve knjige!

Trije slovenski škofje

se udeležujejo sedanjega zasedanja vesoljnega cerkvenega zbora. To so ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik, mariborski škof dr. Maksimilijan Držečnik in novi primorski škof dr. Janez Jenko.

Da bi šlo delo na koncilu hitreje od rok, so škofje sprejeli hitrejši postopek pri delu. Nekoliko so omejili obseg razpravljanja in s pomočjo dela po raznih komisijah uredili, da bodo hitreje prišli do zaključkov, ki so potrebni za Cerkev v današnjem času.

Pri tem zasedanju je navzočih tudi več neduhovnikov. K temu zasedanju so pripustili tudi nekaj žensk, da prisostvujejo koncilu kot poslušavke. Njihova prisotnost na koncilu je lépo potrdilo, da Cerkev upošteva tudi neduhovnike in da upošteva tudi ženski stan.

Posebej omenjamo tokrat, da so »koncilski očetje« z veliko večino sklenili obnoviti v Cerkvi dejavni diaconat. Znano je, da n. pr. sv. Štefan ni bil duhovnik. Je pa vendar opravljal v prvih časih krščanstva posebno službo v župniji, na pol duhovniško bi rekli. Ko škof posvečuje duhovnike, jih najprej posveti v diakone. Vendar je prišlo v navado, da nobenega niso pustili, da bi ostal le diakon, ampak so vsakega potem posvetili še v mašnika za vsa duhovniška opravila. Sedaj pa so škofje sklenili, da zaradi potreb Cerkve po svetu vzpostavijo posebno vrsto službnikov oltarja, ki bodo imeli le diakonsko posvečenje. Poučevali bodo veronauk, pridigali bodo, delili sv. obhajilo, v imenu Cerkve prisostvovali poroki, ne bodo pa maševali ali spovedovali in vodili župnij. Kako bodo uredili to službo po raznih krajih, o tem bodo odločali po potrebah škofje sosednjih pokrajin s papeževim pristankom. Večina koncilskih očetov se je odločilo, da bodo v diakona lahko posvetili tudi že poročenega moškega, če je le primernege vedenja in znanja.

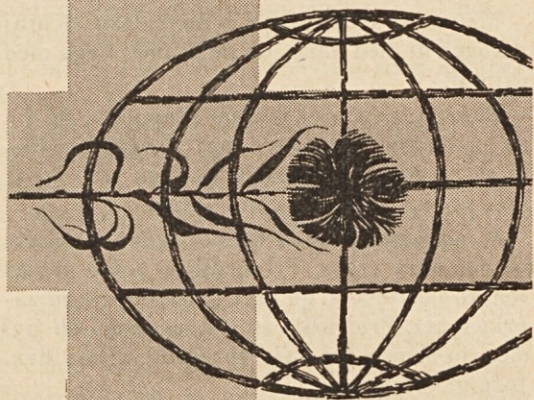
Koncil je sprejel poleg tega posebno izjavo, v kateri poudarja, da katoličani ne gledamo na jude kot na neke zločince. Ni vsak jud kriv Kristusove smrti. Tudi judje so poklicani k zveličanju in smo jih kot druge ljudi dolžni spoštovati.

Potem pa so zbrani škofje spet načeli debato o »virih razodetja«, ki so jo v prejšnjih zasedanjih morali odložiti. Zastopnik enega in drugega mnenja v tej zadevi je znova govoril. Zdi se namreč potrebno, da se zbrani škofje izjavijo, kaj mislijo, da je krščanski nauk o božjem razodetju. Poznamo namreč razodetje, ki je bilo zapisano (n. pr. po evangelistih in drugih pisateljih sv. pisma), in pa razodetje, ki se je prenašalo v prvotni Cerkvi le iz ust v usta (ustno izročilo). Zaradi protestantskega nauka je potrebno, da zbrani škofje o tem sedaj nekaj izjavijo.

Vsi spremljajmo koncil z molitvijo za dober uspeh!

November

13. 11. 1560 se je rodil v Ljubljani oče katoliške obnove na Slovenskem, Tomaž Hren, ljubljanski škof († 1630).
19. 11. 1868 je zagledal luč sveta politik in časnikar Janez Bleiweis, ki je v Ljubljani izdajal list „Novice“ († 1881).
20. 11. 1813 je bil rojen jezikoslovec Franc Miklošič, mednarodno znani slavist († 1891).
26. 11. 1800 je rojstni dan služabnika božjega Antona Martina Slomška, doma s Sloma pri Poniški na štajerskem, mariborskega škofa, pesnika in buditelja našega naroda († 1862).
27. 11. 1865 je bil rojen dr. Janez Ev. Krek, politik, sociolog, socialni organizator († 1917).

Náša luč

Dragi rojaki!

Na misijonsko nedeljo se spominjamo vseh tistih številnih narodov in plemen po širnem svetu, ki jim še ni zasvetila luč prave vere in ki še niso sprejeli osrečujoče Kristusove blagovesti. Še posebej pa se mi spominjamo tudi tistih, ki so nam po veri in krvi blizu, a so zapustili svojo domovino ter iščejo dela med drugimi narodi ali pa si pri njih spopolnjujejo svoje znanje.

Žalostne skušnje prejšnjih desetletij so vzrok, dragi rojaki, da nas včasih resnično skrbi, ali boste toliko stanovitni, da na tujem ohranite največji dar božji: katoliško vero, v kateri ste bili poučeni in vzgojeni, pa tudi da ohranite neizmerno dobrino: zvestobo svoji materini besedi, z njo pa zvestobo vsemu bogastvu, ki ste ga z materino govorico prejeli.

Sveta vera, ki ste jo sprejeli, je vesoljna, je za vse kraje in za vse čase, za vse narode in vse dežele ter vse celine. Sveti Pavel pravi: »En Bog, ena vera, en krst.« Velika milost božja je bila za vas, da vas je že mati, ko ste ji majhni sedeli na kolenih, učila spoznavati enega Boga v treh osebah, — ki nas je ustvaril in odrešil ter nas posvečuje —, učila o Jezusu, ki nas je s svojo smrtjo

Rojakom po svetu

na križu odrešil, učila tudi o Materi Mariji, ki jo moramo prisrčno častiti in se ji priporočati, in tudi o angelu varuhu, ki vas tudi med tujimi ljudmi zvesto varuje. Mati vas je prva učila v molitvi se z Bogom pogovarjati.

O vsem tem ste bili pozneje pri verouku in pri pridigah podrobneje poučeni. Brž ko ste prišli k pameti, ste svojega Očeta v nebesih tudi vzljubili, se z njim radi v redni jutranji in večerni molitvi pogovarjali. Radi ste se ravnali po njegovih zapovedih, ker ste ga ljubili in verovali, da nas tudi on neizmerno ljubi.

Prepričani ste bili, in to ste še danes, da živa vera v Boga in življenje po njegovi volji, posvečevanje Gospodovih dni s sveto mašo in prejemanjem zakramentov človeka naredi v srcu zares srečnega in zadovoljnega, čeprav mu življenje s križi in preskušnjami ne prizanaša.

Tej veri in temu življenju po njej se tudi na tujem ne smete izneveriti! Nikakor se ne sme zgoditi, da bi postali kakor ovce, ki so se med tujimi ljudmi zgubile in razkropile!

Zato starejši novodošlim radi pomagajte, da najdejo tudi na tujem takoj cerkev, kamor bodo hodili k nedeljski maši, in duhovnika, ki jim bo znal v domačem jeziku oznanjati Kristusov nauk in njegove zapovedi in

pri katerem bodo mogli v domačem jeziku prejemati svete zakramente! Potrebno je, da se med seboj obiskujete v krščanski ljubezni ter v stiski radi drug drugemu pomagajte. Tako boste vsi laže stanovitni v veri, ki ste jo prejeli. Tako bodite tudi na tujem ena družina, ki jo veže predvsem ista prava vera, ki jo po milosti božji slišite oznanjati v domačem jeziku!

+

Prav tako vas pa prisrčno prosimo, da ne pozabite svoje materine govorce! V tem jeziku ste se učili spoznavati Boga in svet, spoznavati na svetu najprej bogastvo in lepoto naše domovine in šele potem to, kar ima veliki svet. Kakor ne morete pozabiti svojega domačega kraja in domačih ljudi, tako ohranite tudi zvesto ljubezen do svojega rodnega jezika in s tem ljubezen do domače kulture.

Domači jezik in njegova kultura pomeni za vas dragoceno dediščino, ki ste jo podedovali od svojih očetov in ki jo morate ohraniti ter izročiti svojim otrokom. Zakaj kar se narodno zgubi, je v veliki nevarnosti, da se zgubi tudi versko. Kdor pozabi svojo zemeljsko domovino, je v nevarnosti, da zanemari tudi svojo večno domovino, kamor nas kliče Bog.

+

Dragi rojaki! Čeprav ste daleč, smo si v duhu kot bratje v isti veri vendar vedno blizu. V svojih molitvah ne pozabite tudi svoje domovine in prosite Očeta v nebesih, da bi vsi, ki smo doma, ostali v veri stanovitni!

Prav tako bomo pa tudi mi vas vse vklepali v svoje molitve, da bi tudi vi na tujem ohranili sveto vero in ne nehali po njej živeti.

Če bomo zvesti, se bomo srečno videli v skupni nebeški domovini, kamor je šel naš Gospod Kristus pred nami, da nam pripravi bivališča.

Pozdrav in blagoslov vam pošiljajo vaši slovenski škofje, zbrani na koncilu v Rimu:

† **Jožef Pogačnik**,
ljubljski nadškof;

† **Maksimilijan Držičnik**,
mariborski škof;

† **Janez Jenko**,
apost. administrator
Slovenskega Primorja.

Očeta smo pokopali

Mrtvih se spominjamo v novembru. Skoraj nikogar ni med nami, da ne bi imel koga med rajnimi.

Rajnim v spomin in nam v opomin, da jih ne pozabimo v molitvi, naj povem zgodbo, ki se je dogodila pred dvajsetimi leti, ko je bila smrtna žetev posebno velika.

V mrzli zimski noči so trdo zadoneli udarci na samotna vrata. Priklicali so tesno zavito žensko postavo, ki je brez glasu odprla in zaprla vrata. Pridružil se je postavama ob živi meji in skoraj šepetaje vprašala: »Sta vidva, Jože in Franc?«

»Da, Mara,« je Jože odgovoril, »moramo kar hitro na pot! Nič prijetnega ne bo, če nas kdo vidi. Vojakov sicer ni bilo videti, pa nikdar ne veš, kaj se lahko zgodi.«

Previdno so krenili tik od plotu ter se izogibali hišam. Sveži sneg je dušil stopinje. Še psi na vasi se niso oglasili. Ko so stopili na kolovoz, je Franc dal naročila Mari, kako naj pazi in se skriva, če bi le koga izven vasi srečali. Naj se ne straši, čeprav bi padli strelji.

»Ne, ne! Kaj bi se bala! Saj je življenje sedaj tako prazno zame, ko ni več Janeza. Ko bi ne bilo otrok, odšla bi daleč in nikdar več se ne bi vrnila na to nesrečno zemljo. — Zakaj je moral prav Janez pasti!« Bolečina je trgala Marino srce.

»Bog nam pomagaj! Časi so nemirni in nevarnost preži povsod,« je tolažil Jože. »Tudi meni je večkrat tako, da se mi zdi, da bi bilo boljše, ako bi bil v zemlji. Hudo je prišlo nad nas. Radi bi pregnali zlo s svoje domačije! — In tako pade mlado življenje.«

Gozd jih je prisilil k molku. Franc je bil ves v spominu, ko so pred malo dnevi bili v boju in je ob njegovi strani padel Janez. Z Jožetom sta upala, da mu bo mogoče rešiti življenje, pa ni več dolgo živel. Da bi ga vsaj krščansko pokopali, sta ga skrila v samotni steljnik čez dan. Ponoči sta ga pa s prijatelji pokopala. Svežo gomilo je kmalu pokrila sneg. Le križ na deblu je pričal, kje počiva utrujeni Janez.

Mara je prosila fante, naj bi ji pokazali grob, da bi mogla vsaj poklekniti ob grobu.

Vsa vas je vedela, kako sta se ljubila. Bila sta mlada, polna življenja, vse moči sta posvetila domu in otrokom. Janez je bil dober delavec. Posestvo ni bilo veliko, a dober gospodar je kar lahko preživel sebe in družino.

Prišla je vojna in v deželo je prišel tujec ter silil mlade ljudi na vojno. Janez se je umaknil — v gozd. Vedel je, da nekateri oznanjajo svobodo, ki pa je bila laž. K njim ni maral. Ustavil se je pri prijateljih in preživel z njimi leto.

Mari je bilo hudo. Padel je tik pred Božičem. Njej so prikrivali, šele po praznikih so priznali, zakaj ga ni bilo za Božič domov. Strašna žalost je objela samotno kmetiško hišo.

*

Pot se je vzpenjala v breg. Tu in tam se je osul sneg na samotne popotnike. Nihče ni čutil tega. Svečana tišina zimskega gozda je prevladala.

»Mara, tu je Janezov grob,« je šepetaje povedal Franc. Posvetil je za trenutek na belo gomilo.

Mara se je ječaje zgrudila v sneg. »Janez, Janez! Zakaj si šel od mene! Zakaj si pustil otroke same!« Besede so se trgale iz nje v silni bolečini. Solze so kropile gomilo. Sklonila se je, kot bi hotela objeti njega, ki je spal v zmrzli zemlji.

Franc bi moral Mari povedati, naj ugasi ne bi motila Marine žalosti. Tudi njima je bilo težko. Dolga leta so bili prijatelji. Danes sta oba vedela, da niso varni, da je gozd kot zver, ki čaka na plen.

Mara se je pomirila. Razkopala je sneg, kot bi se igrala. Napravila je malo vdolbino. V sneg je potisnila svečko in jo prižgala. Plamen je razsvetlil samotni prizor. Temno se je črtal križ na deblu. Veje so se sklonile, kot bi hotele pokriti vso žalost.

Franc bi moral Mari povedati, naj ugasi luč, da je nevarnost velika, da je noč jasna in da se daleč vidi. Dajal si je poguma, a ni mogel izreči besede. Marina žalost se mu je zdela tako nekaj velikega, da se je bal porušiti tišino, ki je bila v gozdu, da jih nihče ni videl.

Luč je dogorevala. Mara je živela v svo-

*Na Vse svete popoldne
in na Vseh mrtvih dan
križi na grobih nam govore . . .*

jem svetu. Le ustnice so se gibale v molitvi za njega, ki ji je bil vse na svetu.

Luč je ugasnila. Jože je pristopil k Mari ter jo dvignil in ji povedal, da je čas, da morajo iti, saj sedaj ve, kje leži Janez. »Bog mu daj pokoj!«

Mara se je vzravnila. Kot bi bili mrtvi njeni udje, ji je bilo težko. Mraza ni čutila. Kot bi se vdala neki tajni sili, je stopila nekaj korakov. Ozirala se je nazaj, kot bi pričakovala, da bo Janez vstal iz groba ter jo poklical nazaj.

Kot pogrebci so se vračali v vas. Na vzhodu je zarja začrtala prve svetle črte. Franc in Jože sta se poslovila.

Samotni grob ni ostal zapuščen. Mara je prinašala prve rože. Nočni popotnik je večkrat začuden zrl na samotno lučko. Mara se ni bala nevarnosti. Bila je kot senca, ki se že poslavlja s tega sveta. Le zaradi otrok je pazila na dom.

„Verujem —

v odpuščanje grehov . . .“

V prvi pomladi so izpolnili še njeno željo. Janezovi prijatelji so prišli in izkopali njegovo truplo in ga prenesli na blagoslovljeno pokopališče. Dolge vrste so stopale za krsto. Krsta z Janezom na ramah je bila kot zmago-slavni znak. Molitev verne množice so tr-gali žalostni zvonovi.

Mara ni videla ljudstva, ki je spremljalo njenega Janeza. Ljudje so bili tihi in nemi. Mara ni slišala zvonov. Zanja je bila samo krsta. Ni jokala, v poslednjih mesecih je pre-točila vse solze.

Tudi ni marala razkazovati ljudem svoje žalosti. Nemo je poslušala molitve sivega du-hovnika. Komaj je slišala strele, ki so jih fantje sprožili Janezu v pozdrav. Ni se ga-nila, ko so spustili krsto z Janezom v grob. Brez misli je vrgla kepo prsti na njegovo kr-sto. Zdelo se ji je, da je konec vsega. Vse se je iztrgalo iz nje.

Obrnila se je proti domu. Nemo so jo so-sedje pozdravljali. Čutili so, da bi bila vsaka beseda odveč. Ko je stopila v hišo, je pokli-cala otroke in jim povedala: »Očeta smo po-kopali. Otroci, molimo zanj! . . .«

*

To je le ena izmed tisočerih zgodb, grenka in bridka, kot more biti samo smrt. Koliko je teh samotnih grobov v naši zemlji! Koliko žalostnih mater in sestrá! Koliko otrok, ki ve-dó, da je oče padel . . .

Bratje in sestre! Molimo za pokoj mrtvih in za moč živih!

Iz »Pisma«

+

V apostolski veri izpovedujemo sicer ve-ro v odpuščanje grehov, a pri tem gre za ve-liko več: v to našo izpoved je vključena ve-ra v delo posvečenja, ki ga Bog-Oče v moči zasluženja Jezusa Kristusa vrši v naših du-šah po delovanju Sv. Duha. »To je namreč volja božja — da se posvetite . . .« nam kliče sv. Pavel (1 Tes 4, 3). Prvi korak na poti po-svečenja je prav odpuščanje grehov, saj je greh ravno tista ovira, ki zapira božji mi-losti pot v srce.

Zaradi Adamovega prestopka je ves člo-veški rod zapadel grehu. Izvirnemu grehu, ki ga prejmemo obenem s človeško naravo, se pridružijo v življenju še osebni grehi. Člo-vek sam se ne more rešiti te strašne dedišči-ne greha, po kateri je zapisan večni smrti. Bog se je usmilil človeškega rodu. Odrešeni-kovo trpljenje in smrt sta zadostila za grehe vsega človeštva in vsakega posameznika ter nam vsem zaslužila odpuščanje.

Odpuščanje grehov dosežemo tako, da se združimo z Jezusom Odrešenikom v njego-

Na grob pa križ lesen mi zasadite!
Naj vere, upanja vam v znamenje bo!
Le mnogokrat se vanj ozrite,
naj kaže pot vam gor v nebo!
Ovene roža, a svetu križ ostane.
Življenje mine, a ostane duša.
Otroci, le mnogokrat molite zame,
ko grob mi bo zelena že zarasla ruša.

K s a v e r M e š k o

vem trpljenju in smrti. In kot je Kristus vstal od mrtvih, tako vstanemo z njim tudi mi od smrti greha v novo življenje milosti in svetosti. Kristus sam je določil, da se to prerojenje iz greha v svetost izvrši v njegovi Cerkvi. Njej je izročil sedmero vrelcev milosti — sv. zakramente. Le-ti so tista sredstva milosti, po katerih nas po eni strani Bog ozdravlja greha, po drugi pa nam vliva v duše svoje božje življenje ter nas tako povezuje v eno skrivnostno Kristusovo telo.

+

Sv. krst je prvi in najvažnejši zakrament. Kot že zunanji obred na viden način predočuje, smo bili v kopeli krsne vode prerojeni v božje življenje. Izvirni greh nam je bil izbrisan, duša je bila obdarjena s posvečujočo milostjo in božjimi čednostmi; tako smo postali pravi tempelj božji — sam troedini Bog je prišel k nam in biva v naši duši. Otrok božji, član Cerkve, ud skrivnostnega telesa Kristusovega — to so imena, ki izražajo veliko skrivnost, ki se je izvršila v nas pri sv. krstu: živimo za Boga in z Bogom in to je svetost, h kateri smo vsi poklicani.

Vsi ostali zakramenti, razen presv. evharistije, so dejansko le pomoč, da se božje prijateljstvo, ki smo ga pri krstu sklenili, v nas krepki, ohranja in obnavlja do dokončne stopnje v večnem poveličanju.

Kristjan se mora boriti proti mnogim sovražnikom zveličanja. Zakrament sv. birmе mu daje moč Sv. Duha, da more iziti zmagovit iz teh bojev. Poleg te skrbi za lastno posvečenje in zveličanje pa mora vsak kristjan izpolniti še drugo poslanstvo, ki ga je prejel že pri sv. krstu: kot član Cerkve je postal soodgovoren tudi za zveličanje vseh ljudi. — Vsak kristjan mora biti apostol Kristusov v svetu. Pri sv. birmi je vsak kristjan potrjen v tem poslanstvu ter prejme potrebne milosti, da more živeti v Cerkvi in v svetu kot pravi apostol.

Telo potrebuje hrano — tako tudi duša. Božje življenje posvečujoče milosti mora v

Duša napreduje takrat, ko dela iz ljubezni nekaj, kar bi sicer storila iz dolžnosti.

(Prince Ghika)

Če trnje na grobu mi raste

Če trnje na grobu mi raste,
prijatelj neznan ga izruj!
Kjer žilje je ono imelo,
pa rož mi semena nasuj.

Je trnje simbol bolečine,
a v grobu trpljenja ni več.
Zato naj nikoli ne raste
na grobu mi trn bodeč!

Podblegaški

nas rasti, ljubezen do Boga in bližnjega se mora krepiti. Kristus sam se nam je dal v presv. evharistiji v dušno hrano. Pod podobo kruha in vina prejemamo v sv. obhajilu Jezusa samega. Vsi drugi zakramenti so le sredstva, po katerih prejemamo milosti, v tem zakramentu pa prejemamo Njega, ki nam je zaslužil vse milosti in ki nas bo nekoč končno privedel do večne sreče pri Bogu-Očetu.

Božje življenje in prijateljstvo, ki ga nosimo v dušah od sv. krsta dalje, je izpostavljeno mnogim nevarnostim. Z malimi, odpušljivimi grehi ga človek sam slabi, s smrtnim grehom ga more celo zapraviti. Bog je v svoji dobroti in usmiljenju računal s človeško slabostjo, zato je postavil zakrament sv. pokore. Apostolom in po njih je duhovnikom dal oblast, da z njegovo oblastjo in v njegovem imenu odpuščajo po krstu storjene grehe ter tako zopet vzpostavljajo v dušah prijateljstvo s Kristusom in nebeškim Očetom.

Dva zakramenta: sv. zakon ter sv. mašniško posvečenje, sta namenjena njim, ki imajo v Cerkvi poslanstvo, da posredujejo novo življenje — telesno in duhovno. Po zakramentu sv. zákona je zveza moža in žene posvečena s Kristusovo ljubeznijo. V moči te ljubezni morejo krščanski zakonci izpolniti odgovorno in težko poslanstvo: posvetiti sami sebe v skupnem življenju ter dati Cerkvi in družbi novih članov. — Sv. mašniško posvečenje pa je usmerjeno v podeljevanje duhovnega življenja. Katere je Kristus sam poklical v to službo,

prejmejo po tem zakramentu poslanstvo in oblast, da v Cerkvi oznanjajo božjo besedo, da darujejo Kristusovo daritev ter da delijo sv. zakramente.

Za odločilni trenutek našega življenja, od katerega je odvisna vsa večnost, nam je Kristus dal še posebno pomoč. Sv. poslednje mazičenje odpušča grehe in zasluzene kazni in nam daje zagotovilo, da postane trenutek ločitve od tega sveta, po človeško gledano najbolj žalosten, najsrečnejši našega življenja — saj nam odpre vrata v hišo nebeškega Očeta.

+

Vse življenje traja boj med grehom in smrtjo. A od zibeli do groba nas spremlja Kristus s svojo milostjo. Vera naj nam odpira oči, da Ga vidimo; upanje naj nas hrabri, da ne omagamo; ljubezen pa naj nas podžiga, da se Ga vedno oklenemo!

fp.

Oj le spite . . .

Polje moje, moje trate,
cvetje živo, sanje zlate,
v srcu tam ste pokopane
z gosto meglo vse obdane.

Kaj ste spet se prebudile,
kaj ste živo zasvetile
k meni v mrak, v tej pozni uri?
Ali naj mar ódprem duri?

Pač smehljam se grenko, tožno,
skoz zaveso daljno, rožno —
gledam, vidim: to je bilo
a za mene je minilo.

Moje polje zame mrtvo,
moje cvetje stokrat strto;
znanci dragi osiveli,
mnogi v večnost že dospeli.

Oj spomini, mirno spite,
mi preteklost ne budite!
Dan je šel, je noč pred vrati,
Bog nam mirno daj zaspati!

A. Rože, Francija

M. Quoist:

Slaba revija

Telo je materija, a je božje delo in duh ga odlikuje. Za kristjana pa, ki je sprejel nase Gospodovo življenje, je njegovo telo svetišče Svetega Duha in ud Kristusov. To mu daje čast. Če bo zapostavljeno ali zasramovano, je tako prizadet Bog sam.

„Ne veste li, da ste tempelj božji in da Duh božji prebiva v vas? Če kdo tempelj božji pokončava, bo njega pokončal Bog. Zakaj Tempelj božji je svet in taki ste vi.” (1 Kor 3, 16–17)

„Ako me kdo ljubi . . . in bova k njemu prišla in pri njem prebivala.” (Jan 14, 23)

„Vi pa ste Kristusovo telo in posamezni udje.” (1 Kor 12, 27)

„Glejte skrivnost vam povem . . . vsi se bomo spremenili . . . mrtvi bodo vstali neminljivi.” (1 Kor 15, 51–52)

„In beseda je meso postala.” (Jan 1, 14)

Gospod, sram me je te revije.

Zdi se mi, da si Ti v svoji brezkraini čistosti globoko prizadet.

Nastavljenci pisarne so vrgli skupaj, da so jo plačali.

Fant jo je odhitel kupit in dolgo potreboval, preden jim jo je prinesel.

Sedaj je tukaj.

Na gladkem papirju se ponujajo gola telesa, ki bodo opravljala prostitucijo po nižani ceni.

Potovala bodo iz pisarne v pisarno, iz roke v roko; dobrikojoč se pogledu izsiljujejo pohotni krohot, vzbujajo bolečine in razvnamajo domišljijo.

Kupljena telesa z zapuščenimi dušami, igrače za velike osebnosti z zamaščenimi, umazanimi srci.

In kljub temu, Gospod, je lepo človeško telo.

Od onega dne, ko si Ti, Umetnik brez primera, sanjal o modelu, ko si se zamislil, da vzameš nekega dne nase človekovo postavo, da se poročiš s človekovo naravo.

Počasi si ga oblikoval z rokami svoje moči in v bit brez življenja si vdahnil živečo dušo.

V Beneški Sloveniji pobirajo kostanj . . .

Od takrat, Gospod, nas prosiš, da pazimo na meso, kajti meso, takšno, kot je, je nosilec duha.

In mi rabimo to radodarno telo, da lahko z njim naš duh duha naših bratov sreča.

Pogovori in dolge vrste besed vodijo našo dušo k duši, ki nam je v sosedstvu.

To dušo razkriva smehlaj na robu naših ustnic, pogled jo kaže skozi okna naših teles, poljub jo poklanja ljubljeni, poročencev objem pa hoče, da iz dveh združujočih se duš poišče tretjo, v nekem tretjem telesu.

Toda Tebi, Gospod, ni bilo dovolj, da bi napravil iz naših teles zakrament duha.

Po Tvoji milosti postane telo kristjana posvečeno in svetišče Trojice,

popolen Bog v celi naši duši
in vsa naša duša v celem našem telesu.

Največja čast tega čudovitega stvora:

Biti ud Gospoda in nosilec svojega Boga!

Poglej, Gospod, nocoj na vsa speča telesa
ljudi:

čisto telo popolnoma malega otroka,

omadeževano telo vlačuge,

v môči napeto telo atleta,

izžeto telo tovarniškega delavca,

umirjeno telo moža,

hlepečče telo lahkoživca,

nasičeno telo bogataša,

zgrbančeno telo berača,

zbito telo otroka,

vročično telo bolnika,

boleče telo ponesrečenca,

hromo telo hiravega:

vs a telesa, Gospod, in vse starosti teles!

Poglej vse toplo in nežno telo dojenčka, ki je kakor dozorel sad ljubezni svoje matere!

Poglej telo brezskrbnega otroka, ki je padel in zopet vstal in ki oblizuje svojo rdečo kri!

Poglej telo nemirnega mladeniča, ki ne vé,
kako lepo je biti otrok, ki odrasča!
Poglej telo mlade žene, ki se razodeva svo-
jemu soprogu!
Poglej telo zrelega moža, močnega in ponos-
nega v svoji môči!
Poglej telo starca, ki počasi mineva!
Gospod, vse Ti poklanjam, proséč Te, da jih
blagosloviš, medtem ko oni molčé živé
odeti v Tvojo noč.
Tvoji so s svojimi spavajočimi dušami, ki Ti
dajejo hvalo.
V jutru se bodo zbudili sveži in spet bodo
mogli sprejeti nase svoje delo.
Daj, da bodo služitelji in ne gospodje;

odprte hiše in ne jetnišnice;
svetišča živega Boga in nikakršni grobovi.
Daj, da bodo spoštovani, da se razvijejo, oči-
ščeni in preoblikovani po onem, kar jih
odeva,
in da jih mi kot zveste sopotnike ponovno
srečamo na kraju časa v bleščeči se lepoti
njihovih duš
pred Tvojim obličjem, Gospod, in pred ob-
ličjem Tvoje matere, ker vidva oba, oba
pripadata nam;
ker so vsa človeška telesa, tudi njihova tele-
sa, veličastni povabljeni Tvojih večnih
nebes.

(Prev.: Rebernik)

Ob „slovenskem dnevnu“ v Belgiji

Nedelja, 18. oktobra 1964.

V naselju Eisden vlada slovesno razpolo-
ženje. Od vseh strani zapadne Evrope so pri-
hitali Slovenci v želji, da s svojo prisotnostjo
prispevajo k uspehu četrtega »slovenskega
dneva« v Belgiji.

+

Mogočni zvonovi župne cerkve sv. Barba-
re so utihnili. Slovencem je bilo namenjeno
njihovo vabilo. Ob 4-ih popoldne so se zbrali
v krasni novogotski cerkvi, da svojo sloves-
nost začno s službo božjo, kakor se za krist-
jane spodobi.

K oltarju je pristopil č. g. Stanko Kavalar,
izseljenski duhovnik v Franciji. Opravil bo
sv. daritev Bogu v čast, nam pa v odpušča-
nje grehov; klical bo božji blagoslov na nas,
na naše družine, na našo skupnost v svetu,
na naš narod in vse človeštvo. V svojem teht-
nem nagovoru bo prikazal veličino našega
časa, ko se kristjani prebujamo iz dremavice
ter se začnemo resno zavedati svojega ve-
likega poslanstva v sodobnem svetu in svoje
ogromne moči, ki nam jo nudita Kristusova
pravica in ljubezen. Krščanstvo je poklicano
zgraditi nov svet, novo, srečnejšo družbo, je
zaklical govornik.

Razume se, da moramo pri tem velepo-
membnem rešilnem delu sodelovati tudi mi,
slovenski katoličani. Zato pa ne smemo osta-
ti ob strani sodobnega življenja in dogaja-

nja. Zanimati se moramo za razmere v druž-
bi, v kateri živimo. Razumeti moramo svoj
čas in poznati duhovne sile, ki si stojé na-
sproti, ter se pogumno in dosledno postaviti
na stran dobrega, kot nas uči Kristus.

K lepoti in zbranosti službe božje je od-
lično prispeval mešani zbor »Zvon« iz Ho-
landije, ki je dovršeno izvajal eno zadnjih
Tomčevih slovenskih maš. Hvala mu za dra-
goceno sodelovanje! V pripravah na »sloven-
ski dan« sta »Zvon« in tudi zbor iz Linden-
heuvela pokazala res visok smisel za koristi
skupnosti.

+

Po cerkveni svečanosti se je množica z za-
stavo društva »Slomšek« na čelu napotila
proti dvorani, kjer se bodo odvijale nadalj-
nje točke »slovenskega dneva«.

Naši »slomškarji« so nas razveselili s pri-
ljubljenimi spevoigro »Kovačev študent«. Kras-
ni glasovi! Veseli fantje! Iz njih sije pravi
Slomškov duh. Vsi so se rodili v Belgiji, a
vsi odlično obvladajo materinščino. V de-
janju kažejo, kako drage so jim svetinje slo-
venskega naroda. Od rane mladosti gojijo
slovensko narodno in cerkveno pesem. Tej
pesmi posvečajo lep del svojega prostega ča-
sa. Čeprav so mladina dvajsetega stoletja,
razumejo, da vse, kar je lepo, plemenito in
dragoceno, zahteva žrtev. Skrivnost njihove-
ga duhovnega razvoja leži v Slomškovi živ-

ljenjski modrosti, ki jo lepo izraža njegovo geslo: »Materina beseda bodi vam luč, katoliška vera bodi vam ključ do prave omike!«

Kdaj bodo tudi oblastniki v naši domovini razumeli vrednost te življenjske modrosti? Razočarani so nad svojo mladino. Ali res ne čutijo, da so to mladino pokvarili prav oni sami? Nad to mladino so zagrešili strahoten zločin, ko so jo sistematično odtujevali Bogu in njegovim zakonom. Kako prazno zvenijo vsi njihovi načrti za socialistično prihodnost, ker tisti, na katere bi te načrte želeli in morali opreti, nimajo nobenih idealov.

Ali prizadeti res nič ne vidijo in nič ne razumejo?

Kako dolgo še?!

Tudi moški kvartet »Jadran« iz Charleroi, ki je zapel venček narodnih, je navdušil zbrano občinstvo. Iz njihovih napevov je zadihal sveži zrak naše domovine. Človek bi jih poslušal kar naprej in mu skoro na misel ne pride, da so ti fantje za svoj nastop morali žrtvovati veliko prostega časa in tudi precej denarja. Bog jih blagoslôvi!

Takoj za »Jadranom« je nastopila slovenska folklorna plesna skupina iz Porurja v Nemčiji. Po dvorani je kar zašumelo, ko so se ti, polni veselja in življenja, pojavili na odru. Ob njihovem poskočnem rajanju je zadišalo po slovenski vasi in njenem življenju. Predstavniki »novih« Slovencev v zapadni Evropi so se odlično pokazali in se jim toplo zahvaljujemo za njihovo požrtvovalnost in dobro voljo.

+

S temi lepimi in bogatimi točkami smo prišli do viška »slovenskega dneva«, ko se je pred nami nenadoma odprlo Gosposvetsko polje v zgodnjem jutru. V tiho naravo je slovesno udaril veliki zvon gosposvetske cerkve in zadoneli so rogovi, vabéč narod k ustoličenju karantanskega kneza.

Ob knežjem kamnu se je zbralo ljudstvo. Zbor, ki so ga sestavljali pevci iz Eisdena, ter iz Heerlerheide in Lindenheuvela v Holandiji, je mogočno zapel:

»Dvigni se, dvigni, Korotan,
danes zate je slovesen dan:
vojvoda karantanski in knez
bo danes ustoličen zares!«

Nato so se vrstili prizori, ki so ponazarjali enega najpomembnejših dogodkov v zgodovini slovenskega naroda. To zgodovinski snov je za oder obdelal g. Zdravko Novak iz Clevelanda, glasbeni del pa je priredil dr. Francè Cigan iz Celovca.

Z zanimanjem smo sledili sprejemu deželnega sodnika, škofa Modesta in kneza samega. Čudili smo se zrelosti naših kmečkih prednikov, ki so se živo zavedali svoje moči ter so oblast nad svojo deželo izročali svobodno izvoljenemu knezu šele po stvarnih zagotovilih, da bo ta vladal modro in pravično, kot zahteva splošna blaginja naroda.

Moreno si misliti, da sodobni slovenski kmet z mešanimi občutki gleda na svojega davnega prednika — svobodnjaka, ki je bil pravi oblastnik, spoštovana oseba s svojo besedo v družbenem življenju —, on sam pa je brezpravna raja, ki ima samo to »pravico«, da do onemoglosti gará za svoje oblastnike, ki mu v zahvalo vlečejo zadnjo kravo iz hleva ter ga podijo z zemlje, katero so on in njegovi predniki tako velikodušno pojili s svojim znojem. Res, doklej še?!

+

»Ustoličenje koroškega kneza« je na navzoče napravilo najgloblji vtis. Toda ti notranji odmevi naj ne bodo samo zadeva nekaj trenutkov! Misel, ki jo izraža »ustoličenje«, mora dobiti stalno mesto v naši duši.

Ne bodimo hlapci, klečplazci, marveč svobodnjaki, ponosni ljudje!

Z visokim čutom dolžnosti in odgovornosti pobijajmo beraškega duha v sebi!

Nase obrnimo krasno načelo pokojnega predsednika Kennedyja: **»Ne vprašujte, kaj more skupnost napraviti za vas, vprašajte rajši, kaj morete v i storiti za svojo skupnost!«**

S tem bomo postali pravi duhovni dediči naših davnih svobodnjakov.

V-ko.

~~~~~

Škof Ketteler pravi: „Katoličan, ki se ne zanima za katoliške liste in dobre katoliške knjige, ki ne podpira na vse moči katoliškega tiska, ne more trditi, da je dober katoličan, da lje zvest sin katoliške Cerkve.“

Ob grobu vélikega pevca

Naš veliki pevec **Jože Gostič** je bil vernik vstalega Kristusa. Bil je to vse svoje življenje, pred svojo smrtjo pa še prav intenzivno. Zato je ostal optimist tudi potem, ko je zvedel, da je prišel čas slovesa s tega sveta.

Rodil se je leta 1900 v Stari Loki pri Škofji Loki kot sin organista Leopolda in matere Ane. Nekoliko mesecev pozneje se je njegova družina preselila za stalno na Homec pri Kamniku. Oče je orglal, mati je pela, mali Jože je ministriral pri maši, pozneje pa tudi on pel na koru. Potem je dokončal orglarsko šolo v Ljubljani in nasledil očeta pri orglah na Homcu. Študiral je klavir in solo-petje na konservatoriju v Ljubljani in na Dunaju.

Postal je pevec svetovnega slovesa. Kljub temu je, če je bil doma, rad prihajal pet v domačo cerkev in to ne le solo, ampak še raje v zboru. Vse večje praznike je vedno hotel preživeti v domači župniji na Homcu. Vaščanom je ostal njihov domači Jože in ni ga bilo sram družiti se z domačim župnikom. Pripadal je tistim izobražencem, ki se niso sramovali svojega porekla in niso nikdar pozabili na svojo rodno zemljo in na svoje domače ljudstvo! »Ni postal napuhnjen, kar je večkrat slabost malih pevcev,« je rekel homski župnik ob njegovem grobu.

Ko je prišel na Vse svete domov, je Jože vsakokrat zbral okoli sebe vso družino in z njimi zmolil vse tri dele rožnega venca za verne duše v vicah. Na sveti večer je vzel v roke posodo z žerjavico, nasul nanjo kadila in ostankov cvetne butare in kadil od sobe do sobe, po hiši in okoli hiše po naši stari navadi.

*

Kariero svojega opernega petja je začel l. 1922 v Ljubljani, leta 1937 je začel peti v zagrebški operi. Leta 1951 ga je angažirala dunajska opera. Leta 1955 je prvič nastopil

v Londonu. Vabila ga je celo newyorška opera, pa se ni odzval. Zadnja leta je veliko pel v baziliki presv. Srca Jezusovega v Zagrebu. »Rad imam to publiko,« je dejal, čeprav so ga tam poslušali ljudje, ki niso bili glasbeno tako naobraženi kot po operah in dvoranah. »Vsceno mi je, rad imam te ljudi,« je odgovarjal.

Ko je moral prvič na operacijo, je dejal: »Pravijo, da imam raka. Od nečesa pač moram umreti...« Ni si jemal tega preveč k srcu in je še naprej nastopal. Ko je moral drugič na operacijo, je vedel, pri čem je. »Prav, naj zdravniki naredé, kar je njihova dolžnost,« je mirno rekel. On je hotel izpolniti tudi svojo dolžnost. Stopil je k duhovniku in opravil dolgo spoved, nekaj obračun o vsem svojem življenju. S tem je sebi olajšal vest, zdravnikom pa posel. Saj drugače bi mu morali dajti dve narkozi: eno za telo, drugo pa za duha. Govoriti bi mu pač morali, da gre samo za nedolžen tvor.

*

Toda Gostič ni bil površen človek. Na vsak svoj nastop se je temeljito pripravljaj. Tako se je tudi na véliki nastop ob odhodu s tega sveta dobro pripravil.

Na sveti večer je prosil za zakramente za umirajoče. Videli so, da je povsem miren. Čudovito! Tako mirnost more dajati le globoka vera in mirna vest. Jože je z vso moško vero spremljal duhovnikova dejanja pri sv. maziljenju. Prejel je tudi papeški blagoslov, poseben blagoslov z velikim odpustom za umirajoče. Jože je velikokrat potoval preko mejá. Vedel je, kaj pomenijo potni listi in vizumi. Papež je Kristusov poslanik na zemlji in njegov blagoslov ob smrtni uri tudi pri Kristusu velja veliko.

»Hvala za vse! Pripravljen sem, pripravljen,« je dejal in se zahvaljeval domačemu župniku.

Drugo jutro je med mašo, kmalu po Kristusovi daritvi na oltarju, dokončal daritev svojega življenja. Slavni tenor je umrl...

Ob njegovem grobu je dejal župnik: »Hvala ti, dragi Jože, za véliki zgled vdanosti v božjo voljo in za zgled krščanske smrti! Hvala ti za tvoje pesmi!«

Vsa pota vodijo v Damask

Pred nekaj meseci so pokopali Marjetino mamo. Verna žena je učkala skoraj devetdeset let. Težko je bilo zadnje čase in, da ni bilo dobre Marjete ob njej, bi morala v Dom onemoglih. Saj je bilo osem otrok, pa so vsi izleteli iz domačega gnezda in se vračali le enkrat na leto — za mamin god. Bili so v srcu hvaležni in to je bilo zanje dovolj.

Marjeta pa je drugače razumevala četrto božjo zapoved. Ko je opravila nekoč dobre duhovne vaje v Ljubljani, je želela vstopiti v samostan. Verna mama ni bila proti njeni odločitvi, toda ko je umrl mož, Marjetin oče, se je na mah podrł njen sklep. Že priletne matere vendar ni mogla pustiti same! Tudi domačija in nekaj polja sta klicala po njenih pridnih rokah. Tako je ostala doma. Ni se poročila. Vse svoje življenje je vedela le za cerkev, dom, svojo mamo in vse uboge in pomoči potrebne v župniji. Svoje malo odmaknjeno življenje je znala verna dekle spremeniti v le Bogu znano življenje usmiljene sestre.

Poleg domačega dela je po mamini smrti rada pomagala zlasti pri bolnikih. Nobeno delo ni bilo zanje pretežko in preumazano. Ne toliko z besedo, bolj s svojo dejansko usmiljeno ljubeznijo se je znala približati ljudem in jim v stiski srca in duha pomagati.

Zgodaj zjutraj je Marjeta vstajala. Uredila je dom, zakurila peči v bližnjem uradu, obiskala grob ljube mame na vaškem pokopališču in nato hitela v cerkev k sveti maši in obhajilu. Tako so se začenjali njeni dnevi. Končevali pa so se največkrat pri zapuščenem in samotnem bolniku.

*

Tisto pomlad so jo poklicali v dom gospe Lucije. »Lučka« so jo klicali nekoč, ko je bila mlada in lepa kot roža na planini. Saj pravzaprav še ni tako dolgo od tega. Gospa Lucija nima še štirideset let, pa je neozdravljivo bolna. Neusmiljen rak razjeda in uničuje njeno zdravje in življenje. Nobena ope-

Letos 16. novembra poteče pet let, odkar je na posledicah operacije umrl v Clevelandu v Združenih državah ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, veliki misijonar med slovenskimi rojaki po zapadni Evropi, Severni in Južni Ameriki. Pokopan je na ameriških Brezjah v Lemontu (Illinois).

racija, nobeno obsevanje ne pomaga več. Morda bo živela še nekaj mesecev, nekaj žalostnih tednov . . .

Le redki so poznali Lučkino povest, le redki in redki so prihajali v njen dom, ko je zbolela. Vsi njeni številni prijatelji, celo njen mož, so se odmikali. Da, Henrik! Bil je Lučkin mož le na papirju. Z ločenim možem se ni mogla veljavno cerkveno poročiti. Pa saj

bi tega tudi ne hotel. Iztiril je in zaživel življenje brez Boga in njegove zapovedi.

Ko je srečal Lučko, je pozabil na prvo ženo in svoje obveznosti do nje. Lučka mu je verjela, saj je bila še mlada, malo poučen in željna velike ljubezni in sreče v njej. Z vsem srcem, z vsem žarom svoje neugnane mladosti se mu je predala in je kar lahko pozabila na Boga in na svoje dolžnosti do nje-ga.

Popolnoma pozabiti pa Nanj ni mogla, saj je bila versko vzgojena in nekoč je prejela prvo sveto obhajilo. Srečo svoje lepe prve mladosti je zato želela dati vsaj svojemu otroku Borutu. Vzgajala ga je verno, pošiljala v cerkev in pozneje k verouku. Mož Henrik ni rad videl njenega početja. Morda je čutil ob tem svojo krivdo, svojo praznoto ob ženi, kateri je toliko vzel in ji ni mogel v svoji človeški revščini ničesar dati.

Potem je Lučka neozdravljivo zbolela. Kar čez noč je obstala pred razvalino svojega življenja, svoje velike ljubezni in človeške zvestobe. Mož je odhajal na delo, otrok v šolo, dolge dneve je samevala sama v razkošno urejenem domu. Potem je bila spet nekaj tednov v bolnišnici. Vsaka vrnitev domov je bila strašnejša. Obsojena je na smrt v cvetu življenja, brez vsakega upanja. In potem, po smrti, kaj bo potem? Končno je obležala. Nič več si ni mogla pomagati sama. Tedaj so poprosili Marjeto za pomoč.

Vsako jutro in vsak večer je prihajalo plemenito dekle k njej. Zadnje tedne je prečula pri njej več noči. Tolažila je nesrečno človeško bitje in tiho in mnogo molila zanjo. S svojo usmiljeno dobroto se je približala trpeči duši in ji pomagala odpreti tudi vrata do ljubega Boga. Gospa Lucija je našla pot v svoj Damask. Kot nebogljen, izgubljen otrok je zaprosila:

»Pomagajte mi! Brez Boga moram obupati...«

V hišo je prišel duhovnik in po njem božji mir v dušo izgubljenega in zopet najdenega božjega otroka...

*

Čudno zvijugana so naša pota v Damask, vendar prav vsa, še tako izgubljena vodijo tja, le če jih ne zabarikadira in onemoči človeški napuh in zakrknjena trdovratnost, ka-

tera iz njega raste in zraste, da zapre še zadnja vratca božjega usmiljenja.

Pri gospe Luciji ni bilo tako. Umirjena in potolažena se je vdala v voljo božjo in z zadnjimi močmi blagoslovila svojega otroka, da bi ne zašel s prave poti, da bi ne pozabil na Boga in njegovo zapoved. Stisnila je roko svoji edini zvesti duši na zemlji in dahnila komaj zaznavni: »Hvala!« Potem se ji je čudno lepo razjasnil obraz in gospa Lucija je umrla. Samo teta Marjeta in Borut sta jokala ob njej.

Mrtva je potem ležala na beli postelji, posuti s cvetjem. Droben, bel, komaj zaznavni rožni venček je imela v rokah, nič drugega božjega ni bilo v njeni bližini. Pokopali so jo z godbo in brez duhovnika, toda vse to je zunanost in formalnost. Tiha žena je našla svojo pot v Damask in tam je odložila breme svoje človeške grešnosti, našla usmiljenje in odpuščenje božje.

Naj bi bilo njeno trpljenje in zadnja milost velika luč in rešenje malemu Borutu, drobnemu dečku, ko bo stopil na razpotje svojega življenja brez mamine roke in molitve!

Zvesta Marjeta pa od tistega dne obiskuje dva grobova vsako jutro, pozimi in poleti, še preden povabi zvon farne cerkve k jutranji sveti maši.

D. K.

Molitvena zveza

Prejšnja številka „Naše luči“ ni prinesla mesečnega namena molitvene zveze. Vendar ni bilo člana, pa tudi vsem drugim, ki molijo za svoj narod, težko ustvariti si posebnih namenov. Danes prinašamo namen, ki je bil namenjen za zadnjo „Našo luč“.

„Molimo, da ne bi opešal duh krščanskega življenja med udobnostmi današnje civilizacije! — Nekateri bi hoteli pripisovati vegetativno nazadovanje slovenskega naroda njegovi visoki civilizaciji. Morda imajo delno prav. Toda v tem primeru bo treba pač pokristjaniti današnjo slovensko omiko. Začnimo kar pri sebi. Resno se oprimumo pristnega krščanstva, predvsem v zakramentalnem življenju, ki je osnova obnove!“

kotiček za žene

Gospa Majda svetuje

Drage bralke! Počitnice so že spet za nami in spet se otepamo skrbi in težav šolanja naše mladine. Globoko smo posegle v denarnico, da smo nabavile šolske potrebščine, obleko, obutev. Vendar se s tem nismo odkupile. Nove skrbi so tu, ki jih z denarjem ni mogoče odstraniti. Mori nas misel, kako bo naš otrok napredoval in uspeval v šoli. Pogovorimo se nekoliko o teh težavah, morda jih lahko zmanjšamo!

Prvi nasvet se vam bo zdel morda smešen ali celo pretiran. Glasi se takole: Pojdite z otrokom še enkrat v šolo! Seveda ne mislim pri tem spremljanja do vrat razreda. Spremljajte pa ves njegov šolski razvoj! Ni dovolj, če tako mimogrede vprašamo: »Ali si spisal nalogo?« Vzeti si moramo čas in vsak dan brez izjeme posvetiti par mirnih minut otrokovemu šolanju.

Pogovorite se najprej z njim o novicah v razredu! Ne samo o tem, kar so se učili, čeprav je to za vas najvažnejše! Otrok naj vam pripoveduje tudi o življenju v razredu, o so-

šolcih, prijateljih, o učitelju! To vas mora resnično zanimati, saj to je okolje, v katerem preživi velik del dneva. Skrbno odgovarjajte na otrokova vprašanja in ne sramujte se priznati, da tega ali onega ne veste! Otroka bo podžgala zavest, da vam lahko pove nekaj, česar vi ne poznate ali se ne spominjate več.

Otrok naj vam pokaže zvezke! Prepričajte se, da so v redu, snažni, naloga lepo spisana, ne le kar vržena na papir! Skrbite za to, da otrok pazi na šolske stvari; ne samo zato, ker stanejo denar, temveč tudi zato, ker so njegove vsakodneвне spremljevalke in jih mora ceniti in rad imeti. Dosledno in strogo ne strpite nereda in površnosti!

Svetujem vam, da ne zavračate otroka s prezirljivim: »Ko smo mi hodili v šolo!...« Javno, takrat je bilo drugače. Pa časi se spreminjajo in mi se moramo spreminjati z njimi. Od današnje šolske mladine se morda ne zahteva več ali manj, kot se je zahtevalo od nas. Zahteva pa se vsekakor na drugačen način. S tem načinom se moramo sprijazniti in ga nikakor ne smemo omalovaževati ali pred otrokom celo posmehljivo govoriti o učiteljih in jih kritizirati. Če nam kaj ni po volji, pojdimo ob primernem času do učite-

Kopan j na Dolnjem (pri Grosupljem), župnijska in znana Marijina božjepotna cerkev. Tu je bival (1807–1810) pesnik Franc Prešeren kot deček pri svojem stricu, župniku Jožefu Prešernu (bil tu župnik od leta 1800–1820).

lja, pa se o vsem porazgovorimo! Učitelj nas bo vesel, naj je naš otrok dober ali slab učenec. Vzgoja je naloga šole in doma: čim več sodelovanja, tem boljši uspeh! In zdaj je ravno pravi čas za prvi obisk pri učitelju, tudi če se vam zdi z otrokom vse v redu.

Ne vsiljujte otroku svojih misli in prepričanj! Nikakor mu ne pišite ali sestavljajte nalog, risb in podobno. Lahko mu pomagate z nasvetom, vendar mora otrok svojo misel razviti sam.

Na kratko povedano: Nadzorujmo otrokov šolski razvoj ne kot kritiki ali priganjači! Bodimo mu tudi prijatelj, ki se zanj zanima, mu svetuje, je pa v zahtevah po redu in opravljanju dolžnosti vedno nepopustljiv in strog. Uspeh ne bo izostal.

slovinci po svetu

V Torontu v Kanadi izhaja list »Slovenska misel«. V eni zadnjih številki poroča o velikih mostovih, po katerih bodo tekle ceste v okolici Toronta na vse strani: »In kje ne dobiš Slovenca? Tudi pri načrtovanju teh mostov so sodelovali slovenski inženirji. Mostove št. 1, 12 in 24 in ves Yonge St. Interchange so zasnovali naši inženirji. In kakor je Ribničan prosil Boga in imel skromno željo, da bi se mu lonci ne pobili, tako tudi mi želimo, da bi se jim mostovi ne podrli...«

V šesti letošnji številki smo poročali o razstavi naših umetnikov v New Yorku. Naj dodamo še to, da so ob koncu razstave vse lepo pospravili in prepeljali vso ropotijo in vse umetniške reči pokazat tudi v Kanado. V mestu Toronto so odprli razstavo, ki si jo je ogledalo lepo število naših rojakov, pa tudi Kanadčanov. Od vseh umetnin je menda največjo pozornost vzbujalo delo slikarja Franceta Goršeta »Pojoči menihi«.

Med rojaki v Clevelandu lepo deluje odsek »Marijine legije«. Ta apostolska ustanova izdaja tudi svoj »Vestnik«. Sedaj pa nameravajo dati v tiskarno tudi slovenski priročnik Marijine legije.

Morda še ničesar ne veste o »Baragovem

domu« v Melbournu v Avstraliji? To je nekak »hostel« (ne hotel!), bi rekli zavetišče za prvo silo za tiste, ki pridejo v Avstralijo in se potem skušajo postaviti na svoje noge... Za naše rudarje po zapadni Evropi so bile »kantine« tak začetek, v Avstraliji pa so si morali naši rojaki sami postaviti tak »hostel«. Vodi ga p. Bazilij Valentin, frančiškan. Fantje si tudi zabavo lepo uredijo. V domu imajo igre ob toplem ognjišču (šah, domino, karte), imajo tudi biljard in namizni tenis. Orkester pridno vadi razne glasbene komade. Odbojka je menda trenutno zaspala, toda ko so morali kot člani tamkajšnje pokrajinske lige igrati z enim od univerzitetnih moštev, so zbrali vse sile in prišli s tekme domov kot zmagovavci. V juliju je bilo v Baragovem domu 29 Slovencev, trije Hrvati, po en Srb, Makedonec, Avstalec, dva Holandca in en Španec (pač fantje, ki so šli skozi ta slovenski hostel za prvo pomoč).

V Ramos Mejii v Argentini so za zaključek proslav 15-letnice slovenske službe božje v tamkajšnji okolici priredili Janeza Jalna štiridejansko igro »Bratje«. Režiral je rojak g. Špeh. Iz Buenos Airesa pa poročajo, da so tam priredili pravljico igro v 4 slikah »Zvezdica zaspanka«. To igro je sestavil F. Milčinski.

Umetnostni zgodovinar Marijan Marolt je v več številkah mesečnika »Duhovno življenje«, ki izhaja v Argentini, razpravljal o vplivu umetnosti na vero Slovencev. Zanimive misli je povedal v člankih. »Sleherni človek ima v posebno pobožnem spominu eno ali več verskih umetnin, ki so nanj posebno versko vzgojno delovale in h kateremu si dostikrat poželi poromati nazaj v domače kraje, da bi tam lahko zbrano in pobožno molil kot v mladih letih,« pravi na koncu razprave.

Letošnji »Socialni dan« med rojaki v Argentini si je izbral za geslo »Zakon, družina, narodnost«. Bil je 9. avgusta v prostorih centralne slovenske hiše v Buenos Airesu.

Novi slovenski otroški vrtec v Trstu je bil pred tedni odprt in sicer v ulici Donadoni. Novi otroški vrtec je plod dolgoletnih in vztrajnih naporov slovenskih predstavnikov v tržaškem občinskem svetu.

Materin pogled

Odhajala sem z doma v svet,
ti v dobro roko segla — mati;
objel je mili tvoj pogled
poslednjič me — o mati.

Pogled ta spremljal pa povsod
vse misli moje je, stopinje;
je žarke vsipal mi na pot —
kot žar posvečene svetinje.

Zdaj v grobu spiš, nad njim vigred
dehteče cvetje je vsadila —
v njem, vidim, sije tvoj pogled —
Še ljubiš me, o mati mila!

Delo matere

Neka švedska zavarovalnica je izračunala, koliko je „vredno“ delo matere in gospodinje. Po teh računih mati „prinese k hiši“ vsak teden:

12½ ur kuhanja	62.50 DM
12 ur čiščenja	42.— DM
7½ ur pomivanja posode	22.50 DM
šivanje, pletenje, krpanje in podob.	24.— DM

pranje in likanje	24.— DM
nakupovanje, pospravljanje in podob.	25.— DM
Skupaj na teden	200.— DM

Poleg tega pa opravi mati in gospodinja še veliko drugih stvari (nega in vzgoja otrok, ustvarjanje družinskega vzdušja itd.), ki jih sploh ni mogoče oceniti in poplačati.

Kar skrbna mati pri vzgoji otrok dobrega stori, se ne dá poplačati niti s srebrom niti z zlatom; kar pa mati pri otroku zamudi, tudi šola ne popravi več in palica ne popboljša.

*

Pri vzgoji otrok naj se druží strogost z nežnostjo, odločnost z milino.

*

Po mojem mišljenju je Bog v začetku ustvaril vse stvari naenkrat, ene dejansko, druge v zasnovi... Kakor je v zrnu na neviden način združeno vse, kar je potrebno za poznejši razvoj drevesa, tako si lahko mislimo, da je svet v trenutku, ko ga je Bog vsega hkrati ustvaril, vseboval vse stvari, ... cne v možnosti in druge vzročno, preden so se razvile v času take, kakor jih poznamo.

(Sv. Avguštin)

Nova podoba mesta Maribor: Novi hotel „Slavija“; na levi frančiškanska cerkev.

Na Bledu je bilo tekmo- vanje sekačev iz vse Jugo- slavije. Tekmovali so v se- kanju s sekuro, maklanju, ravnanju, žaganju z motor- no žago, pa tudi v drugih delih gozdnih delavcev. Na- stopilo je 65 tekmovalcev. Slovenci so odnesli prvo na- grado le v tekmovalju z motorno žago.

Od 17. do 25. oktobra je bil letos na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani 11. mednarodni sejem »Sodobna elektronika«. Udeležilo se ga je 14 držav.

Leta 1962 so našli v 56 slovenskih občinah 8633 za- puščenih kmetij. Vseh je pa menda okoli 10.000. Interes- entov za nakup teh kmetij se je našlo veliko premalo. Vzrok za opustitev posestev je bil predvsem ta, da ni bi- lo delovne sile, ki bi mogla posestva obdelovati. Kmet- om premalo pomagajo.

Že dolgo časa je v mislih zasavska cesta, ki naj bi pove- zala Litiijo in druge kraje ob Savi z Zidanim mostom. Letos so to često delali vo- jaki in dogradili najtežji del ceste.

Po vojni je glasbeno šol- stvo naradilo v Sloveniji ve- lik razmah. Število nižjih glasbenih šol se je podese- torilo. Po najnovejših podat- kih pa primanjkuje na 40 šolah 144 učiteljev in profes- sorjev glasbe. Mnoge šole imajo na razpolago premalo denarja, da bi si lahko naba- vile potrebna učila in glas- bila.

Za zaposlitev v tujini je potrebno dobiti od pristoj- nega občinskega zavoda za zaposlovanje delavcev na- potilo za odhod v tujino v smislu navodila o postopku pri zaposlovanju v tujini.

Prošnji za to napotilo je tre- ba priložiti dokazila o tem, ali ima prosilec urejeno vo- jaško obveznost in ali mu je zaposlitev v tujini zagotov- ljena vsaj ob enakih pogo- jih in z enakimi pravicami iz delovnega razmerja glede stanovanja in plače, delov- nega časa, dopusta in var- stva pri delu, transfera pri- hrankov ter glede drugih pravic, kot so zajamčena drugim, pri tujem delodajal- cu zaposlenim delavcem. Če ni sporazuma s tujo državo ali pogodbe s tujim deloda- jalcem ali s tujim organom za zaposlovanje o taki zago- tovljeni zaposlitvi, je treba priložiti zadevno potrdilo tujega delodajalca, ki ga overi tuj organ za zaposlo- vanje in diplomatsko-konzu- larno predstavništvo v za- devni tuji državi. Prosilec mora predložiti tudi pisme- no izjavo, da bo redno pla- čeval prispevke in izpolnje- val druge obveznosti do dru- žine in družbene skupnosti po veljavnih predpisih Ju- goslavije v valuti države, v kateri se namerava zaposliti. Če je delavec v delovnem razmerju, pa mora prošnji priložiti tudi potrdilo, da se njegova delovna organiza- cija strinja s tem, da dela- vec prekine delovno razmer- je z njo zaradi zaposlitve v tujini. Kvalificiranim in vi- sokokvalificiranim delavcem sme dati občinski zavod za zaposlovanje napotilo samo izjemno in sicer s povpreč- njim soglasjem republiškega zavoda za zaposlovanje dela- vcev.

Uradniki matičnih uradov so se zadnje čase začeli za- nimati tudi za izseljence. Iz- seljenci že dolgo časa čaka- jo, da bi ti uradi bolj po-

slovali, ker je treba za do- kumente tako strašno dolgo čakati, da se tuji matični uradi posmehujejo, kakšen red in postrežba sta v naši domovini.

Da bo pa kmalu kaj bolj- še, ni izgledov. Sedanje za- nimanje za izseljence je kaj čudno! Izprašujejo namreč po hišah za naslove rojakov v tujini na podlagi vpraša- ne pole, ki ima kar 42 vpra- šanj. Nekatera vprašanja so kaj čudna. N. pr.:

Katere tuje jezike izselje- nec govori? Verska pripad- nost? kateri stranki je prip- adal pred vojno? Če je bil član komunistične partije, od katerega leta je to bil? kateri stranki sedaj pripada? Ali je že večkrat pobe- gnil iz domovine? Način od- hoda v tujino? Ali je dobil v tujini azil (zaščito)? Kate- re šole je končal v emigra- ciji? Kakšno premoženje ima v tujini? Ali podpira sorod- nike in znance? Ali ima vpliv na ostale emigrante? Ali je po emigriranju že pri- šel v Jugoslavijo na obisk? Kakšno je bilo njegovo za- držanje? Najozje zveze emi- granta in po možnosti tudi kratka politična ocena...

Iz teh vprašanj se vidi, da so bolj politične narave, ne socialne. Kakšne odgovore bodo uradniki dobili, bi bilo tudi zanimivo vedeti. Že vnaprej lahko rečemo, da si s podatki ne bodo mogli ve- liko pomagati, ker bodo ve- likokrat netočni in nepopol- ni, če ne kar napačni. Da bi zaradi tega kaj več poma- gali izseljencem, tudi ni ver- jetno. Kar naenkrat se zani- majo za vero izseljencev, ko so prej govorili, da je vera zasebna zadeva državljana. Zanimajo se tudi za premo- ženje izseljenca. Morda bo- do bogati bolj upoštevani, ker bodo lahko več denarja hodili domov zapravljat?

slovinci v evropi

ANGLIJA

Dom so dali blagosloviti Bitjakovi iz kraja Treorchy v J. Walesu; tja so se namreč preselili iz Ytsrada.

Za naše praznovanje adventa bodo vse podrobnosti objavljene v posebni prilogi, ki jo boste rojaki na Angleškem našli v tej številki. Začeli bomo že z nedeljo, 22. novembra, ko bo sv. maša v Worthingu ob 5.30 pop. V adventu samem pa bodo maše že v narodnem jeziku. Dokler ne dobimo posebnih knjig, si bomo pomagali s knjižicami »Naša daritev« in s slovenskim misalom.

BELGIJA

Charleroi-Mons-Bruselj

V nedeljo, 20. sept., smo napravili **slovensko romanje** v starodavno Marijino baziliko v Montaigu-Scherpenheuel. Zbralo se je okrog 100 rojakov iz vseh krajev zapadne Belgije. Dopoldne smo imeli romarsko sveto mašo s pridigo, vmes je pel cerkveni pevski zbor iz Charleroi. Razveseljivo je bilo to, da je več rojakov pristopilo k sv. obhajilu. — Popoldne smo imeli ob 3. uri pete litanije Matere božje z odpevi in blagoslov z Najsvetejšim. Lepo smo prepevali v čast Mariji ter pokazali domačinom, kako Slovenci Marijo častimo. Bilo je tudi izredno lepo sončno vreme, kar je tudi pripomoglo k uspehu romanja. Nazaj gredé smo se ustavili v Louvainu ter si nekoliko ogledali zanimivosti mesta.

Gdč. Vilma Burnik iz Elouges se je 12. sept. poročila z domačinom g. Ferdinandom Cornu. Na poročno potovanje sta odšla domov — v Slovenijo. — Naknadno sporočamo, da se je tudi g. Viktor Strašek iz Chatelineau poročil v Fleurus z gdč. Encarnacion Lopez, po rodu iz Španije. Želimo obema paroma mnogo božjega blagoslova v novem življenju!

Liège — Limburg

V družini g. Antona Črnuta in njegove soproge ge. Marije v Vivegnis so že v juliju tega leta dobili krepkega prvorojenca, ki je ob krstnem kamnu dobil ime Patrick. V družini g. Vinka in ge. Terezije Jakoš iz Zwartberga se je našemu pridnemu ministrantu Petrčku in njegovi sestrici Mariji pridružila še sestra Marta Elizabeta. V družini

g. Vinka in ge. Angele Pušnik, prav tako iz Zwartberga, se tudi veselijo novega družinskega člana. Dobili so že drugo hčerkico, ki so jo krstili z imenom Magdalena. — K družinski sreči vseh treh mladih družin iskreno čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova.

V bolniški oskrbi je ga. Huber iz Eisdena. Želimo ji skorajšnje okrevanje.

FRANCIJA

Pas-de-Calais

V rožnovenskem mesecu je skupina rojakov iz Pas-de-Calais poromala v Banneux, belgijski Lurd. To je drugo romanje v večji skupini na ta kraj milosti, ki nas s prekrasno okolico tako vabi. Rojakom iz Eisdena se pa lepo zahvaljujemo za izkazano gostoljubje in čestitamo k res lepo uspelemu »Slovenskemu dnevnu«.

19. septembra sta si obljubila večno zvestobo Ivan Stopar in Bernardka Mokotar. Poroka je bila v farni cerkvi Méricourt-Mines. Mladoporočencema želimo srečo in božji blagoslov na njuni skupni življenjski poti.

Če še niste bili na Loretu v Pas-de-Calais v Franciji, vam ta slika pove, kakšen spomenik padlim vojakom je tam. Pred njim je skupina naših rojakov iz Pas-de-Calais.

Božja služabnica smrt je nepričakovano pretrgala nit življenja ge. Frančiške Debenc, rojene Erman. Rojakinja iz Hrastnika je dočkala 65-letno starost. Pokopana je bila v Lensu dne 29. septembra. Zapušča žalujočega soproga, hčerko in vnuke. Bila je zvesta čitateljica »Naše luči«. Naj se spočije v Gospodu! Soprogu in vsem sorodnikom naše iskreno sožalje!

Dne 8. novembra bo za vse rojake iz Nord maša v Lille-u pri sestrah Tolažnicah duš v vicah, Rue Nationale 99. Maša bo ob pol petih popoldne. Vsi rojaki iz okolice so prisrčno vabljeni.

Precejšnje število naših rojakov in rojakinj prav te mesece išče zdravja po bolnicah. Vsem našim dragim bolnikom želimo ljubo zdravje in čim hitrejšo vrnitev domov.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob **petih** popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6, metro: Sevres-Babylone.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg (prilicje, levo), Paris 15, metro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93, je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Krščena sta bila: Alain Furlani, sin Franca in Fiorele Furlani (botrovala sta Franc Turšič in Bogomila Zorn), ter Bruna Dunja Mahne, hčerka Franca in Valerije Mahne (botrovala sta Jože in Marija Mahne).

V nedeljo, 11. okt., je priredilo Društvo Slovencev izlet v Rouen. Čeprav je v dneh pred nedeljo divjala v Franciji huda jesenska nevihta, smo v nedeljo imeli še kar lepo vreme, čeprav nas je od začetka skoro malo zeblo. Bilo nas je okrog 60. V Rouenu smo imeli najprej sv. mašo v bivši opatijski cerkvi St. Ouen, nato smo si ogledali zanimivosti mesta, predvsem katedralo, stare, pestre ulice in mesto, kjer je bila na grmadi zažgana sveta Ivana Arška. Ko smo si z višin ogledali še celotno mesto, smo šli v Cateleu, kjer smo pri Cordierjevih imeli pristno domače kosilo in kjer smo v družbi rojakov, ki so prišli iz Normandije, preživeli prijeten popoldan. V avtu tja in nazaj gredé so odmevale slovenske in hrvaške pesmi, ker je bilo z nami tudi nekaj naših hrvaških prijateljev. Vsi zadovoljni smo se vkljub nabasanim cestam srečno vrnili v Pariz s sklepom, da bomo zopet kmalu šli na pot.

Starši ne pozabite na veronauk svojih otrok in na tečaj slovenskega jezika in zato stopite glede tega v stik z našimi duhovniki!

St. Brice (Seine-et-Oise). — V soboto, 17. okt., je Štefan Magdič s Hotize popeljal pred oltar gdč. Monique Bourg. Obilo sreče!

St. Chartier (Indre). — 26. sept. se je poročil Mihael Koroša s Hotize, ki si je izbral za življenjsko družico Rajmundo Hilaire. Naj ju spremlja božji blagoslov!

Morestel. — 26. septembra so imele bivše slovenjebistriške sestre nadvse pomembno slovesnost: dve sestri, S. Elisabeth in S. Monique, sta položili večne obljube, tri kandidatinje pa so prejele redovno obleko in s tem začele dvoletni noviciat. Slovesnost je bila v morestelski župni cerkvi, katero so ljudje ob tej priliki napolnili do zadnjega kotička.

Rozoy-sur-Serre (Aisne). — Družino Turk-Cochon je razveselil sinček, ki je pri krstu v nedeljo, 27. sept., dobil ime Silvo Nikola.

Normandija. — V avgustu (8.8.) sta se v Saint-Etienne-l'Allier (Eure) poročila Jožef Horvat in Lina Joret, katerima prisrčno čestitamo.

Knjige Mohorjeve družbe: Kdor želi Mohorjeve knjige in jih še ni naročil, naj sporoči g. Čretniku. Knjige iz Celovca so: Koledar (ki bo imel tudi več slik iz življenja izseljencev v Franciji), povest »Fant s Kresinja«, napeta knjiga »Črna žena« in koristna knjiga o tem »Kako so našli pot«. — Goriške Mohorjeve pa obsegajo: Koledar, »Srečanja« (knjiga o konvertitih) ter povest »Mami«.

● Ali ste mislili na to, da bi svojim duhovnikom sporočili svoj **novi naslov**, kadar se preselite?

Ob Luksemburgu

Tucquegnieux-Marine. — Zopet je pred nami jesenska slika. Gozdno drevje nam nudi prekrasen pogled v svojih nepopisljivo lepih slikovitih barvah, kakor bi se nam hotelo zahvaliti za naše poletne obiske. Po cestah se podijo skupine veselih otrok, ki so začeli novo šolsko leto. Polnili bodo z učenjem svoje glavice, medtem ko so staršem izpraznili žep. Saj veste, da so jim morali nakupiti knjig in zvezkov, novih oblek in celo koles, morda celo motornih, s katerimi se morajo večji voziti v šolo, ki je za pešhoje preveč oddaljena. Tudi starčki so morda dali zadnje »ficke«

za drva in premog, da se bodo pozimi udobno grelji pri peči ter se v brk smejali snegu, ki jim ne bo mogel do živega.

Taka je splošna jesenska slika, ki se obnavlja leto za letom. Če bi hoteli zvedeti kaj več, pa bi morali pokukati v posamezne hiše, kjer bi ne našli samo veselja, ampak tudi boleznj, zaskrbljene obraze in druge nadloge, ki tarejo naše ljudi v tujini. Kje najti moči in tolažbe? Najprej v samem sebi po pesnikovih besedah: »Kdor mož je, bolečine nosi nem, ne kaže jih po svetu, ne kaže jih ljudem.«

Včasih je pa le prehudo, zato se rad zateci k našim duhovnikom. Denarja sicer nimajo, imajo pa razumevanje zate, za tvoje trpljenje; za tolažbo imajo pa boljša sredstva, kakor je denar. Le brez skrbi se jim zaupaj in videl boš, da je res!

Moutiers. — Umrla je dobra mama gospa **Lukan** v starosti 68 let. Pogrešal je ne bo samo njen vrli mož in njeni pridni otroci, ampak tudi mi, saj je bila dobra, verna Slovenka, ki nam je požrtvovalno ter rada pomagala pri širjenju naših knjig in časopisov. Bog naj ji vse to obilno poplača! Družini izrekamo ob tej priliki naše iskreno sožalje! J. J.

Iz vzhodne Lotaringije

Po dolgem, strašnem trpljenju na ledvicah, jetrih in želodcu nas je 13. 9. zapustil rojak Maks Goričan, rojen 19. 9. 1910 v Sevnici ob Savi, oče 4 otrok, in bil cerkveno pokopan v Freyningu 15. 9. Naj počiva v miru! Žalostni družini naše globoko sožalje!

V upanju na srečno bodočnost, so sklenili sv. zakon pred oltarjem: 19. 9. v Merlebachu Anton Lešnjak in Anica Arh; ženin je iz Št. Jošta nad Vrhniko, nevesta iz kraja Hrastje pri Cerkljah ob Krki. Anica je rada prepevala pri cerkvenem zboru »Slomšek« v Merlebachu, sedaj se je preselila v oddaljeno kolonijo Farébersviller — in smo jo tako izgubili pri cerkvenem zboru. Obema želimo veliko sreče, naši bivši pevki pa se lepo zahvaljujemo za njeno petje pri slovenski sv. maši! — Dne 22. 9. je lepo pripravljena za sv. zakon stopila pred oltar v župnijski cerkvi Farébersviller naša rojakinja Frida Bračun iz Veternika na Štajerskem z domačinom Roger Lacour. — Na lepi praznik Marije Rožnovenske, 7. okt., sta pred oltarjem v Merlebachu prosila Jezusovega in Marijinega blagoslova Viktor Knapič iz kraja Zalošče pri Gorici in Franciška Veselko iz Mihalovca, župnija Svetinje na Štajerskem; dne 11. okt.

pa v isti cerkvi Albin Milanović iz Gračišča v Istri in Marija Tuljak iz kraja Sočerga v Istri. Z lepo molitvijo rožnega venca si lahko vsi zgoraj omenjeni ženini in neveste zagotovite, da bo venček lepih rož vere, ljubezni in modrosti krasil vaše življenje tudi v času, ko bo morda trpljenje potrkalo na vaša vrata! Mnogo poguma in vso srečo vam želimo!

Naši cerkveni zbori v Merlebachu in po ostalih kolonijah:

Včasih se zdi, da prihaja v nekatere cerkvene zборе malodušje. Ta ali oni pevec ali pevka se poroči, dobi stanovanje daleč proč, nekateri zbolijo, nekateri so užaljeni zaradi neprimernih pripomb poslušalcev, nekaterim se ne zdi tako potrebno, da bi imeli Slovenci svoje petje — mladina poje po vseh cerkvah latinsko —, zraven pa imajo prestavo v narodnem jeziku: ali so še potrebne slovenske svete maše?

Dragi rojaki! Nikar se ne dajte begati! Brez vsakega pretiravanja lahko trdimo; na stotine rojakov bi bilo v celem okrožju manj v cerkvi, ako ne bi imeli slovenske službe božje s slovenskim petjem, čez 100 rojakov imamo v našem okrožju, ki prejemaajo sv. obhajilo v s a k mesec. Pridejo k slovenski službi božji, se spovedó v svojem jeziku, naše lepe pesmi jih spomnijo na lepo petje, ki so ga slišali v domovini, krasne cerkvene pesmi jim trajno zbujaajo spomin na očeta in posebno na mater, ki je prepevala doma.

Ne smemo tudi pozabiti, da iz bratske Poljske, Češke in Slovaške le redkokdaj pridejo sem kaki novi delavci; pri nas pa je **stalen** dohod novih delavcev, stalni obisk iz domovine, stalni obiski naših rojakov iz oddaljenih krajev: vsi ti bi tavalali kot izgubljeni sem in tja, ako ne bi imeli prilike, da v Merlebachu vsako nedeljo in po kolonijah ob določenih časih slišijo slovensko cerkveno petje, slovensko pridigo, ki jim v materinskem jeziku kaže svet v pravi luči. Naši bratje Hrvati in Srbi tega pogrešajo, so pa vedno dobrodošli pri nas! Z veseljem vas sprejmemo tudi v cerkvene zборе, pridite in pojte!

Nekaj pa pogrešamo: Ko imajo drugoverci svojo službo božjo, stoji vedno do 50 avtomobilov oz. motornih koles pred njihovo cerkvijo. Tudi pri nas pridejo nekateri; prav lepo povabimo tiste, ki imajo avto ali motorna kolesa. Ne morejo sicer vsako nedeljo priti; pač pa, ako se vozijo skozi Merlebach ali po kolonijah, kjer so svete maše z našim

petjem, da obstanejo, prihité k sveti maši in, če znajo peti, da so pripravljene pomagati!

V modernem času Cerkev še posebno poudarja, da ne smemo stati v cerkvi kot mrtvi okraski, pač pa da naj kar najbolj sodelujemo pri veliki daritvi našega Odrašenika. Petje pa velja kot trikratna molitev, zato pridite, pojte! Vi pa, ki že pojete, vztrajajte in ne čakajte hvale sveta, pač pa božjega blagoslova za ta in drug svet!

V novembru imajo naši rojaki lepo navado, da pogosto hitijo na grobove svojih dragih. Še nekaj storite zanje: darujte sveto obhajilo zanje, opravite sveto spoved, da bo vaša molitev imela še večji uspeh!

Želim vam vsem vso srečo in blagoslov božji!
Stanko iz Merlebacha.

ITALIJA

Latina. — Okrog 50 novih beguncev je v zadnjih mesecih pribežalo iz Slovenije in zaprosilo za politični azil. Med njimi je mož, ki je bil iz političnih razlogov trikrat zaprt. 10 let svojega bivanja v domovini je prebil po zaporih. —

Rim. — Dne 24. sept. je umrla na svojem domu gospa Marija **Seničič**, poročena Baleari. Pred pičlimi 10 leti je prišla z vso družino iz Jugoslavije kot begunka, si po začetnih težavah ustvarila mirno življenje. Zadnja leta jo je težka bolezen spravila v posteljo. Zdravila se je v štirih rimskih bolnicah, a bolezen je bila neizprosna. Slovenski rojaki v Rimu so ji skazovali mnogo pozornosti v njenih najtežjih dneh. Bila je na smrt dobro pripravljena. Pokopana je bila 26. sept. — Bog ji daj večni mir; užalosteni družini — očetu, hčerkama ter sinovoma pa naše iskreno sožalje!

Za slovensko kolonijo v Rimu je po mrtvi počitniški sezoni spet vsak mesec enkrat božja služba, ki bo do nadaljnjega v kapeli sester Maestre Pie Filippini na Via delle Botteghe oscure 42. Naslednja sv. maša bo dne 25. nov. ob petih popoldne, dne 15. nov. pa bo sv. maša za misijone.

V Latini, kjer je od letošnje spomladi v taborišču blagoslovljena kapela, je sv. maša za Slovence vsako 1. in 3. nedeljo v mesecu ob 11. uri dopoldne. Več otrok se pridno pripravlja na sveto birmo.

Rim. — Slovenske oddaje Vatikanskega radia so petkrat na teden. Vodja slovenskih oddaj je poskrbel za veliko pestrost: Sobotne

oddaje so za čas svojega bivanja v Rimu prevzeli slovenski škofje, ki se udeležujejo vesoljnega cerkvenega zbora.

Slovenske šolske sestre so praznovale 15. okt. 100-letnico svojega obstoja. Iskreno čestitamo k lepemu jubileju in želimo, da bi ta edina slovenska redovna kongregacija, ki si je pridobila toliko zaslug v sto letih, tudi v bodoče tako uspešno vršila svoje poslanstvo med slovenskimi katoličani doma in v svetu.

Zgodovina Slovencev v Rimu. — Številne naloge čakajo še naše rojake po Zapadni Evropi. Treba bi bilo raziskati pretekla stoletja in ugotoviti, koliko Slovencev je bivalo tedaj razkropljenih med drugimi narodi in kaj so delali. Posebno bi bilo zanimivo raziskati, koliko Slovencev je bivalo v Parizu, v Rimu in na Dunaju. Zaradi bivše Avstro-Ogrske ima v tem pogledu Dunaj posebno važno mesto. Rim ima morda drugo mesto s

„Nama pa ni nič mar, če gre dež!“ pravita Jožek in Angelca iz Alsdorfa v Nemčiji.

tega vidika, ker gre tu za prisotnost Slovencev v središču krščanstva.

Po slovenskih revijah doma in na tujem še nismo našli razprave, ki bi obdelala vprašanje slovenskih pravic in slovenske prisotnosti v znanem »ilirskem kolegiju« v Rimu, to je v Zavodu sv. Hieronima, ki ga Hrvati smatrajo za svoj zavod. Zgodovino tega zavoda so napisali trije Hrvati: p. Stjepan Ivančić v Rimu l. 1901, dr. Ivan Crnčić v Zadru l. 1902 in dr. Juraj Madjerec v Rimu 1953. Sporno je vprašanje, ali so bili Slovenci tudi lahko člani Bratovščine sv. Hieronima ali ne. P. Ivančić sam imenuje bratovščino oziroma zavod »S. Girolamo dei Schiavoni«, kar bi se reklo po naše »Sv. Hieronim Slovanov, oz. južnih Slovanov«.

Vprašanje je, ali pripadamo Slovenci »Ilircem« ali ne, kadar gre za »Ilirski zavod«; ali prebivamo na področju nekdanje Ilirije ali ne. V prvi polovici 17. stol. so se Slovenci zelo potegovali za pravice pri Sv. Hieronimu, čeprav menda v celem 16. stol. ni bilo med člani Bratovščine sv. Hieronima nobenega Slovenca. Od l. 1553 do 1563 je pa dajala denarno podporo Sv. Hieronimu tudi Margareta Slovenka (»Cragniza«, t. j. Kranjica) in njen sin. To pravijo listine. Podobno se v zapiskih spominja neka Orsa (Uršula) iz Gorice. Leta 1562 je omenjena v zapiskih spet Orsa »Cragnizza«, ki je bila žena Andrije Dragovića.

Da so bili sprejeti tudi Slovenci v Bratovščino sv. Hieronima, vemo n. pr. iz dokumentov iz l. 1617 in naslednjih let do l. 1649. Zadnji, ki je bil uradno sprejet, je bil 25. 11. 1649 in sicer je bil to Ivan Steir iz Kranja. Glede sprejema v bratovščino bi bilo treba tudi pregledati tozadevne pravde pred papeškim sodiščem (»Rimsko Roto«).

Za slovensko javnost bi bilo zanimivo, da bi nam kdo od naših izobražencev popisal, kaj pravi o nas Natal Bonifacij iz Šibenika, ki je leta 1655 izdal v Rimu latinsko knjigo z naslovom »De situ Carniolae, Carinthiae, Stiriae atque Epciri«. Govori namreč v knjigi o Kranjski, Koroški in Stajerski.

Obstoj Bratovščine sv. Hieronima sam nam kaže, kako so se izseljenci tistih časov dejansko zavedali, da ne sme človek v tujini skrbeti le za svoj kruh in se brigati le zase, ampak da ima vsak tudi dolžnosti do bližnjega. Prvi bližnji pa ti je rojak, človek iz iste dežele, istega naroda, ki je v tvoji bližini. Da se danes ustvarjajo društva, podporne ustanove, socialne in kulturne ustanove,

ni nič novega. Vprašanje je le, kateri rod bo pred zgodovino in pred Bogom lahko pokazal več krščanskega in socialnega čuta, sedanji ali prejšnji. Bratovščina sv. Hieronima je skrbela za reveže, za potrebne med rojaki v Rimu, za tiste, ki so bili po zaporih ali kje v taboriščih. Zbirali so sredstva za pomoč ujetnikom, dalje tistim, ki so šli v samostan ali ki so študirali za duhovnike. (Koliko smo mi že v zapadni Evropi zbrali za pomoč bogoslovcem, bodočim slovenskim duhovnikom?) Zbirali so za pomoč Cerkvi, duhovnikom, redovnikom in diakonom v domovini, za vzdrževanje domačega dušnega pastirja itd.

V cerkvi sv. Petra v Rimu je še danes spovednica z napisom, da v njej spoveduje duhovnik »ilirskega jezika«.

NEMČIJA

Bavarska

Augsburg. — Dne 29. avgusta je bil krščen v otroški kliniki v Augsburgu mali Jožek Loser, sinko staršev Matije in Ivanke Loser. — Želimo, da bi se otrok dobro razvijal v čast staršev in Cerkve!

Veseli prizor z „ohceti“ na Bavarskem. Kot prva sta zaplesala ženin g. Kodrič in nevesta — še nekaj ur prej z dekliskim priimkom gđč. Kuss.

Poroka Franca Funtek in Zlate Majcenič v Stuttgartu dne 12. septembra 1964.

Maša v Augsburgu. — Po daljšem času smo se 13. septembra spet zbrali k slovenski maši. Obiskalo jo je še kar precej rojakov.

Waldkraiburg. — Tudi tu smo imeli po dolgem presledku 4. oktobra slovensko službo božjo. Zbrali smo se v novi cerkvi Kristusa Kralja. Prišli so rojaki ne samo iz kraja, temveč tudi iz Altmühldorfa in celo iz Münchna.

München. — Dne 2. okt. sta si za vedno obljubila zvestobo in ljubezen rojak Ivan Voh iz Zg. Ponikve ter Katarina Kokolitsch iz Banata. Poroka je bila v cerkvi St.-Johann-Nepomuk, kjer se shajamo k slovenskim mašam. — Novoporočencema želimo na skupni poti veliko božjega blagoslova!

Birkenstein. — Na tej znani Marijini božji poti na Bavarskem sta stopila pred oltar g. Feliks Kodrič in gdč. Renate Kuss. Poročila sta se v soboto, 29. avgusta. — Božje varstvo naj spremlja mladi par skozi vse življenje!

Rojakom po Bavarski! — Če se preselite, sporočite spremembo naslova slovenskemu duhovniku v München in ne upravi »Naše luči« v Celovec! To zato, da ne bo neljubih pomot in zamenjav!

Baden-Württemberg

Krst: Zakonca Silvo Golja in Marija, roj. Brešan, oba doma iz Tolmina, sedaj pa stanujoča v Schmidenu, sta dobila hčerko prvo-rojenko Zofijo, ki je bila krščena dne 26.

sept. v župni cerkvi St. Maria v Stuttgartu. Želimo, da bi bil otrok v veselje Bogu in staršem.

Poroke: Dne 12. sept. sta stopila pred oltar v cerkvi Hlg. Geist v Stuttgartu Franc Funtek iz Podvolovjeka, župnija Luče ob Savinji, in Zlata Majcenič iz Zagreba; dne 18. sept. pa Janez Perovšek iz Črnca in Marija Levstek iz Brinovšic pri Ortneku. — Dne 12. sept. sta sprejela zakrament sv. zakona v Oberbrändu pri Freiburgu, Ivan Vončina, doma iz Dolenje Tribuše, in Milka Rijavec, tudi s Primorskega. — Vsem trem parom želimo veliko sreče in blagoslova božjega.

V današnji številki pa naj povemo še nekaj važnih načelnih besed **o sklepanju zakon** tistim, ki si o tem mogoče niso na jasnem! Ker se slučajji ponavljajo in ker kaže, da je marsikdo o tem napačno informiran, dodajamo nekaj besed v dopolnilo temu, kar je bilo rečeno v našem poročilu januarske številke tega leta. Preden začneš kovati s kako osebo načrte za zakon, se moraš najprej prepričati, ali jo smeš poročiti. Izključiti moraš že v naprej vse osebe, ki so že vezane po veljavnem zakonu, pa četudi je bil tisti zakon ločen. **Ločen pomeni poročen!** Ko skoraj vse današnje države veljavno sklenjene zakone razvezujejo, si zločinsko lastijo pravico, ki je nimajo. »Kar je Bog združil, naj človek ne loči!« Zato pa moraš vedeti, da se te »ugodnosti«, ki ti jo država nudi, ne smeš nikdar poslužiti.

Kdo pa je že vezan po veljavnem zakonu? Ali je bil zakon veljavno sklenjen, je odvisno od mnogo stvari; ena izmed teh je **način** poroke in prav za tega nam danes gre. Cerkevno pravo določa: »Veljavni so samo tisti zakoni, ki se sklepajo pred župnikom in dvema pričama.« To veste vsi. Manj jasno pa vam menda je, za katere vrste ljudi je ta način obvezen, in sicer pod kaznijo neveljavnosti. Tu pa določa cerkevno pravo: »Ta način je obvezen **samo** za katoličane, bodisi da sklepajo zakon med seboj ali pa po škofij-skem dovoljenju z drugorcem.« Samo za katoličane, se razume; saj tistim, ki niso njeni podložniki, Cerkev ne more dajati nobenih predpisov glede načina poroke. Zanje je veljaven vsak način, ki je po naravi primeren in v deželi običajen. Poroka dveh protestantov torej, ki je bila sklenjena samo na matičnem uradu in ne tudi v protestantski cerkvi, je **veljavna**; in če sta veljavno krščena, je celo zakrament, nič manj kot poroka katoličanov, ki je bila sklenjena v cer-

Kevelaer, romarski kraj v deželi Nordrhein-Westfalen, je po številu obiskovalcev največja božja pot v Zapadni Nemčiji. Tudi Slovenci iz Porurja radi poromajo tja. Enkrat na leto, zadnjo nedeljo v septembru, priredijo skupno romanje pod vodstvom svojih duhovnikov. Letos je bilo tovrstno romanje v nedeljo, 27. septembra. Okrog 150 Slovencev se ga je udeležilo. Na sliki jih vidimo pred čudodelno kapelico na romarskem trgu. — Med letošnjimi romarji je bil tudi g. svetnik August Hegenkötter, ki je sicer po rodu Nemec, a zna dobro slovensko. Pred vojno je namreč deloval med slovenskimi izseljenci skupaj z g. svetnikom, župnikom Božidarjem Tensundernom. Gospoda svetnika Hegenkötterja so bili naši romarji še posebno veseli, saj so se mogli pri njem spovedati.

kvi. Če je veljavna, je pa tudi nerazvezljiva, kajti nerazvezljiv je po božjem pravu vsak zakon, če je bil veljavno sklenjen; tudi tak, ki ni zakrament in ki se zato ne more skleniti drugod kot na matičnem uradu, kot je zakon nekrščenih.

Praktične posledice: ločen katoličan, ki

se namerava nanovo poročiti, se lahko skljuje na to, da je bil s prejšnjo osebo poročen samo civilno. Pri ločenem protestantu pa ne bo nič pomagalo poudarjati, da poprej ni bil poročen v protestantski cerkvi, ampak samo na občini. Njegova poroka je bila zastran tega vseeno veljavna in vsaka

Prijetna zabava, polna upanja — na izletu naših rojakov v Porurju v Nemčiji. Škoda, da vas ni bilo zraven, ne bilo bi vam žal!

nova zveza mu je po božjem pravu zabranjena. Obsojen je na samsko življenje, dokler drugi ločeni zakonski drug živi.

Pomagalo pa mu bo, če bo lahko rekel in dokazal, da tista oseba, ki jo je civilno poročil, že takrat ni bila več samska, ampak ločena, ali da je bil z njo v sorodstvu, ali da jo je poročil odločno proti svoji volji pod pritiskom staršev ali koga drugega, itd., ker je bila tedaj poroka iz katerega od teh razlogov neveljavna.

Nord-Baden

V **Mannheimu** bomo imeli odslej slovensko službo božjo vsako drugo nedeljo v mesecu (8. novembra, 13. decembra, itd.) v kapeli na Laurentiusstraße 19, vedno ob 10.30. Vabljeni so tudi vsi rojaki iz Ludwigshafen-a ter okolice.

V **Heidelbergu** bo sv. maša kot doslej vsako drugo nedeljo v mesecu ob 19. uri zvečer v kapeli klinike v Hospitalstraße (Gebäude 34).

Od oktobra dalje imamo Slovenci redno službo božjo v **Frankfurtu**. Vsako tretjo nedeljo v mesecu se bomo zbrali ob 17. uri popoldne v Kolpinghaus na Langestraße 26.

Krst: V. četrtek, 24. sept., je bil krščen v župni cerkvi Mannheim-Freudenheim Dragutin, sin Matija Sakač ter Slavice Beranič. Botroval je g. Andrija Salekovič.

Tudi smrt je posegla v naše vrste. Po hudi bolezni, ki jo je prenašala vdano in potrpljivo, je 30. avg. zatisnila oči **Marija Pavlič**. Pokopana je v Hauptstuhl-u/Pfalz, kjer

je že leta naseljena njena družina. Prizadeti družini naše iskreno sožalje.

Porurje

Naraščaj so dobile naslednje slovenske družine: v Wanne-Eickelu Jožef in Majda Schumer sinka Kristijana, v Solingenu Edvard in Ivanka Požgaj sinka Alfreda, v Düsseldorfu-Urdenbachu Martin in Gerda Vrbančič hčerkico Petro. Francè in Jožica Cerič, ki sta prej stanovala v Oberhausenu in se nato izselila na Württemberško, sta tudi z veseljem sprejela hčerkico, ki sta jo dala krstiti na ime Marjanica. — Tople čestitke!

Poročili so se: Jožef Valte iz Podveža, župnija Luče, z Marto Kravanja iz Koroške; Jernej Zibelnik, rojen v Belcah pri Polhovem Gradcu, z Margareto Donschen, rojeno v Dortmundu; Franc Mišič, doma v Metuljah, župnija Bloke, z Olgo Franc, doma v Gornji Bistrici, župnija Crenovci; Karel Lovre iz Irja, župnija Sv. Križ pri Rogaški Slatini, z Marijo Hlasek, doma v Oberhausenu. Prvi trije pari so šli pred oltar v St. Johannskirche v Altenessenu, zadnji pa v slovenski kapelici v Oberhausen-Sterkrade. — Mladim parom kličemo: Pod božjim varstvom pógumno v novo življenje! Iskrene čestitke!

Pet let družabnega življenja v Porurju

V nedeljo, 4. oktobra 1964, so Slovenci v Porurju praznovali petletnico svojih družabno-kulturnih prireditev in to ob priliki „vinske trgatve“, ki je bila v Kettelerhausu v Oberhausen-Osterfeldu. Ker

ženin in nevesta sta vesela, če moreta svoj poročni dan preživeti v krogu svojih prijateljev in znancev. Poroka je pač le enkrat v življenju in mladi par si jo želi ohraniti v najlepšem spominu. Tudi pri poroki Franceta Pažek in Marije Valenti v Kaarstu nad Neussem v Zapadni Nemčiji je bilo navzočih ducat rojakov, kot nam kaže slika, posneta pred cerkvijo v Kaarstu.

Na „vinski trgatvi“ dne 4. oktobra t. l. v Oberhausenu, Zapadna Nemčija.

so vse dosedanje prireditve potekale v največje zadovoljstvo udeležencev, ni čudno, da so prireditelji — Mladoslavenci iz Porurja — ob tej priliki ugotovili, da je prišlo na njihove prireditve v zadnjih petih letih nad 8000 (osem tisoč!) rojakov. Posebno dobro obiskane so bile prireditve za 1. maj, katerih prvi del je bil vedno kulturnega značaja z deklamacijami, nagovorom, nastopom folklornih plesnih skupin, pevskih zborov, duetov in tercetov.

Na prireditvi 4. oktobra je prišlo nad 600 Slovencev iz vseh mest Porurja. Iz drugega nadstropja Kettelerhausa je vihrala slovenska zastava in pozdravljala goste, ki so od vseh strani prihajali veselih in nasmejanih obrazov. Napis „Dobrodošli ob 5-letnici!“ nad glavnim vhodom v dvorano je marsikaterega udeleženca veselo presenetil. „Kaj, da pet let Slovenci v Porurju že praznujejo vinsko trgatve?“ se je ta ali oni začudeno vprašal.

V dvorani so se udeleženci počutili kot kje sredi štajerskih ali dolenskih goric. Oder je bil namreč spremenjen v pravo slovensko gorico z zidanico, brajdo in vinogradom. Ob poskočni godbi, pesmi in nastopih posameznikov so se gostje mogli zabavati polnih sedem ur. „Kdaj in kje pridemo zopet skupaj?“ so udeleženci že med prireditvijo spraševali. Lepšega priznanja kot je to, prireditelji — Mladoslavenci — pač ne bi mogli pričakovati!

O p o m b a: Kaj bo rekel k zgornjim ugotovitvam g. Jožef Jaklič iz Moersa, ki je pred nedavnim

poročal časopisu „Delo“ v Ljubljano, da Slovenci v Porurju „zelo pogrešamo, ker nimamo nobenega izseljenskega društva in naši ljudje si želijo, da bi se lahko kje sestajali in prepevali domače pesmi...“?

Gospod Jože, kaj bodo rekli naši rojaki v Porurju o verodostojnosti Vašega poročanja? Menda ne mislite, da se dá tudi ljudem, živčim v svobodi, vtepati v glavo, da je belo črno?

NIZOZEMSKA

V avgustu je gospodična Fini Van Roy sklenila zakon z g. Ferdijem Schrech. Nevesta je sicer holandskega rodu, a ker je odrasla pri Resnikovih v Hoensbroeku, pravilno govori slovensko in je bila tudi članica mešanega zbora »Zvon« v Heerlerheide. Mlademu paru iskreno čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova.

V rudniku se je težko ponesrečil g. Gril Franc, ml., sin predsednika Društva sv. Barbare v Heerlerheide. Želimo mu skorajšnje okrevanje.

Opozarjamo na vseslovensko prireditvi, ki bo v nedeljo, 15. novembra, v dvorani poleg frančiškanske cerkve na Sittarderweg v Heerlenu. Točnejši program bo v naši prilogi. A že sedaj moremo reči, da bo zelo lepo. — Iskreno vabimo rojake iz bližnje okolice, pa tudi iz Belgije in Nemčije.

ŠVEDSKA

Tretji slovenski družabni večer v Malmö: V soboto, 26. sept., zvečer smo spet imeli priliko skupno se razveseliti. V lepi in prostorni dvorani katoliške župnije v Malmö smo imeli družabni večer. Tokrat je bila udeležba precej večja kot prvokrat. Mnogi so se potrudili priti iz zelo oddaljenih krajev, kar je posebne pohvale vredno. Gotovo je na večjo udeležbo največ vplivalo dejstvo, da smo tokrat imeli orkester, ki je odlično igral in, kar je važno, zelo požrtvovalno. Tisti, ki jih zelo podplati srbijo za ples, so gotovo prišli na svoj račun, ker je godba skoro nepretrgano igrala in poleg tega še precej preko časa, kot je bilo dogovorjeno.

Manjkalo je samo nekaj, kar pa je zelo važno: Da bi namreč pokazali, da znamo zaigrati tudi kako i g r o ali kako drugo kulturno prireditev pripraviti. Mnogi so izrazili pripravljenost, da pri tem sodelujejo, kar je vse pohvale vredno. Upajmo pa, da to ni bilo samo pod vplivom trenutnega navdušenja. To bomo kmalu videli, ko bo šlo zares.

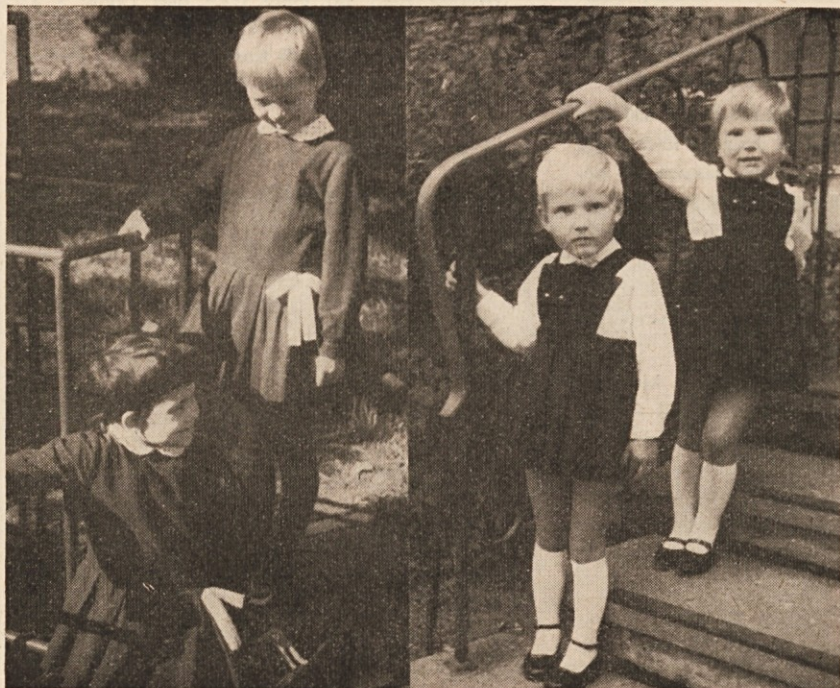
Ob tej priliki moramo izraziti zahvalo in pohvalo družinam **Ciglar** in **Hozjan** iz Malmö, ki sta pripravili vse glede dvorane, in g. La-

dislavu **Čop** iz Bjuva, ki je preskrbel godbo, pri kateri tudi sam igra.

Svete maše v novembru: V Malmö bo slovenski duhovnik peto nedeljo v novembru, to je 29. novembra in ne tretjo, kot navadno. — V Götterborgu bo četrto nedeljo, 22. nov., in ne drugo. — Prvo nedeljo, 1. nov., in drugo, 8. nov., bo v Eskilstuni. — Tretjo nedeljo, 15. nov., bo pa v Karlskogi.

Našim avtomobilistom na srce! Te dni smo brali v švedskih časopisih, da se je spet eden naših z avtom smrtno ponesrečil, in sicer **Radovan Kotur** iz Olofströma, dva druga, ki sta bila z njim v avtu, pa sta ranjena. Ne vemo, kaj je bil vzrok nesreče. Najnemu želimo večni mir, ranjenima pa, da bi kmalu okrevala!

Ob tej priliki pa bi opozoril tiste, ki imajo avtomobile, naj bodo previdni. Avto je praktična reč in zelo koristna, toda tudi zelo nevarna, ker nima pameti. Če je tisti, ki ga vozi, tudi nima ali pa je ne uporablja, je nesreča skoro gotova. Morda bodo kdaj izumili tak avto, da bo mislil namesto šoferja, toda zaenkrat na žalost takih še ni... Kolikim bi bil tak avto nujno potreben! Toda pustimo šalo in pojdemo na resno stran!

Trdin Magda in Tatjana (levo) iz Duisburga in Zmavc Blanka in Erika iz Oberhausena v Nemčiji so si dvojčice. Ker je pri vsakem paru ena kostanjevih las, druga pa blodinka, staršem pač ni težko ločiti dvojčic, ki sta si v obeh primerih sicer precej enaki. Trdinovi dve že hodita v šolo, Zmavčevi pa komaj čakata, da bi smeli iti v otroški vrtec.

Naši romarji pri procesiji v Oskarströmu na švedskem.

Zavedajte se, da je avtomobilist v **vesti odgovoren**, kako vozi in v kakem stanju! Ne gre torej samo za to, da z neprevidnostjo ali brezobzirnostjo ali s preveliko hitrostjo ob nepravem času krši civilne predpise, ampak, da ima tudi greh pred Bogom, ker vedé in hoté spravlja v nevarnost svoje in bližnjega življenje. Tega si nihče ni izmislil, ampak nas sv. Cerkev tako uči! Že sv. oče Pij XII. je to poudaril, še bolj odločno pa Janez XXIII. Poleg tega nam peta zapoved prepoveduje spravljanje v nevarnost življenje brez potrebe. Ta odgovornost pa je vedno večja, ker je vedno več avtomobilov na cestah in torej vedno večja možnost nesreč.

Največ nesreč se zgodi iz treh razlogov: prevelika brzina, predrzno prehitavanje in alkohol. Pri brzini se držite strogo predpisov, ker oblasti vedó, zakaj in kje omejujejo brzino! Ne divjajte brezumno tam, kjer nimate dovolj pregleda naprej, ker velika brzina onemogoča možnost pravočasne reakcije pred nevarnostjo, ki je ne moremo pravočasno predvideti! Ne prehitajte tam, kjer je prepovedano, in tudi ne brez potrebe! Vsako prehitavanje je samo v sebi povečanje nevarnosti, zato se ne sme prehitovati brez potrebe in predrzno.

Zlasti usoden pa je za avtomobilista alkohol. Ta strup pri vsakem človeku brez izjeme povečuje »korajžo«, ki je v resnici le predrznost, in s tem povečuje nevarnost, po drugi

strani pa zmanjšuje zmožnost hitre reakcije in preišljenosti v nenadni nevarnosti. To velja še posebno za tiste, ki se nespametno hvalijo, da »v rož'cah« bolje vozijo, ker se nevarnosti še manj zavedajo kot drugi. Avto potrebuje bencina, šofer pa ne »bencina«, ampak »soli«.

Bodite torej previdni! To vam priporoča vaš slovenski dušni pastir, ki tudi sam vozi avto in verjetno več kot kdor koli izmed vas, razen tistih, ki so šoferji po poklicu.

AVSTRIJA

Gradec. — Tudi mi se enkrat oglašamo v »Naši luči«. V Gradcu (Graz) nas je precej Slovencev, še več jih je pa že šlo tod mimo. Letos v juliju nas je devet poromalo v Lurd. S č. g. Hafnerjem smo se vozili z malim avtobusom in videli veliko lepih krajev med potjo. Vozili smo se mimo Feldkircha, Einsiedlna v Švici in Morestela v Franciji ter tretji dan prišli v Lurd. Tam smo se povzpeli tudi na Pireneje (v Gavarnie in Pic du Midi). Nazaj smo se vozili ponoči in prišli v mesto Marseille. V Huyères smo kosili, za večerjo in spanje pa nam je poskrbel p. Jakob. Nato smo mimo Turina prišli na Južno Tirolsko, kjer je za nas poskrbel č. g. Jerman. Od tam smo se srečno vrnili nazaj le malo kasneje kakor drugi z vlakom.

Prometne nesreče leta 1960

Ta znak, ki ga nalepiš na desni strani spodaj na zadnji šipi v avtomobilu, pomeni, da želiš v smrti nevarnosti duhovnika. Znak je mednaroden.

NEKAJ ŠTEVILK O AVTOMOBILIH

Morda vas bo zanimalo, na koliko oseb pride en avtomobil po različnih državah? V Belgiji in v Luksemburgu pride en avto na osem oseb, v Franciji na šest, v Zahodni Nemčiji na osem, na Nizozemskem na dvanajst, na Angleškem na šest, na Švedskem na pet, v Švici na sedem, v Združenih državah Sev. Amerike na dva, v Kanadi na tri.

Dežela	Ranjenih	Mrtvih	Število prebivalstva	Število motornih vozil
Zap. Nemčija	438.221	14.109	50.000.000	7.797.256
Sev. Amerika	1.400.000	38.200	183.650.000	79.388.855
Anglija	340.581	6.970	51.000.000	9.051.146
Švica	34.432	1.269	5.429.000	777.941
Holandija	48.358	1.926	11.468.000	930.386
Švedska	21.536	1.036	7.495.000	1.635.175
Jugoslavija		1.043	18.000.000	
Francija		8.259	43.000.000	
Italija		8.197	50.000.000	
Belgija		1.097	8.700.000	
Skupaj		82.206 mrtvih		

Kot kaže zgornja razpredelnica, je leta 1960 samo v desetih državah na svetu umrlo kot žrtev prometnih nesreč 82.206 ljudi. Številka za leto 1963 je gotovo presegla število 100.000. To je ljudi za mesto Maribor! Kako visoka pa bi bila številka, če bi sešteli vse smrtne ponesrečence na cesti po vsem svetu v enem letu! Bi bila številka pol milijona previsoka? Verjetno ne. To bi pa pomenilo, da letno umrje same zaradi prometnih nesreč na cesti ljudi za tri Ljubljane. Če bi se vse te nesreče zgodile v Sloveniji, potem po štirih letih ne bi bilo nobenega Slovenca več na svetu!

Ko na vse to misliš, se moraš vsakikrat zdrzniti, ko sedeš v avtomobil. „Boš še prišel ven? Boš koga do smrti povozil? Si pripravljen, da stopiš tak pred Boga?“ Na vse to moraš misliti, predno se podaš na cesto. Napravi vsaj v duhu križ, preden pritisneš na plin!

Ob Vseh svetih gremo tudi mi okoli Linza v Avstriji na pokopališče molit za naše rajne in za vse rojake, ki so našli svoje zadnje zemsko bivališče v teh krajih. — Na sliki: Venec s slovenskim napisom na Vse svete 1962 v Astenu pri Linzu.

Dagadek v kresni noči

9.

Pokazal je na sovo in, ko pogledam kvišku, je sovi iz kljuna kapljala kri.

Spet ena njegovih fakirskih čarovnij. Zlodej vedi, kaj je bil nabasal v pištolo!

Težko sopeč sem napravil globok požirek iz čaše. V meni je vse vrelo, toda premagoval sem se. Čez čas sem dejal:

»Kakor vidim, ste se tam v Indiji marsikaj naučili, gospod baron. Ne dvomim, da znate tudi ogenj žreti, na žeblih sedeti in morda celo iz trebuha žvrgoleti. S takimi umetnijami bi si lahko prislužili lepih denarcev. Potrebni ste jih, saj se vam bo kmalu sesula streha nad glavo!«

Z mrzlo zlobo sem mu vrgel te besede v obraz in z užitkom gledal, kako se je skrivil, kot bi ga z bičem oplazil. Njegove pesti so se grozeče skrčile...

Toda tudi z mojo potrpežljivostjo je bilo pri kraju. Planil sem pokonci, da se je prevrnil stol, in z naperjenim samokresom sem zarjul:

»Ne ganite se! Sicer vam poženem vseh osem krogel v butico! Prekleteo, poženem jih, če se le premaknete!«

»Junaštvo! Revolver proti prostim rokam! Čast in slava!« je sikal, vendar je obsedel na mestu, samo mišice so mu kipele pod razpeto srajco kakor jezne kače.

»Vseeno!« sem odvrnil. »Sama sva. Še priče ne bo. Jaz pa... jaz sem sit vaših norčarij, gospod baron. Če se z vami ne dá govoriti zlepa, je treba pač govoriti zgrda!«

»Poslušajte, gospod baron!« sem dejal nato z milejšim glasom, ko sem se bil malo pomiril. »Saj hočem govoriti z vami prijateljsko... Kot z možem, kot s človekom... Poslušajte me! Vsak čas bosta tukaj gospoda Belin in Kres in morda še kdo. Mar hočete zares tirati stvar do skrajnosti? Ali se hočete po vsej sili osmešiti? Bodite pametni in naredite konec tej... tej tragikomediji z gospo

Tijo, dokler je še čas. Prihranite si vendar sramoto, baron!«

»Kaj veste vi, kaj je med nama!« je zarenčal, kar črn od besa.

»Vse vem. Sama mi je vse povedala!«

Zdaj me je debelo pogledal:

»Ona... vam? Kdaj?«

»Nocoj. Na grobu vašega brata.«

Videl sem, kako ga je zadelo. Stisnil je ustnice in pobesil glavo. Mene je vzradostilo, da mu gospa Tija ni ničesar povedala o sestanku z menoj. Torej je le ni imel več tako popolnoma v oblasti? Morda, sem pomislil, morda ona zdaj kje poslušša — o, gotovo poslušša! Da bi le vse slišala! Toda nisem si upal okreniti glave, ker bi mi v istem trenutku nasprotnik skočil na grlo kot tiger. Zato sem še više povzdignil svoj glas, da se je razlegalo po graščini:

»Igra je za vas izgubljena, baron! Umaknite se častno!«

»Če boste nehali kričati in mahati s tistole pokalico, vam bom nekaj povedal,« je spregovoril, zdaj popolnoma miren.

Takoj sem roko s samokresom porinil v žep. Baron je pokazal na sliko nad svojo glavo:

»Ali veste, da je mojega brata umorila? Brezsrčno je ugonobila njegovo mlado življenje. In bil je tako dober, tako krasen deček!«

»Vse to vem, dragi baron. Razumem in spoštujem bolečino... Toda če sodim njeno krivdo, je vaša krivda še veliko večja! Če se je pregrešila, se je za to tudi pokorila. Več ko dovolj! Čemu torej še pokora, ki ste jo naložili vi? Človek božji, kaj se res ne morete zamisliti v njene muke, ko tako hrepeni po otroku, a se ga obenem boji, ker se ji je v dušo zažrl strah, da ji bo tudi ta otrok ugrabljen kakor prvi? Zato je zločin, kar vi zdaj počenjate s to ubogo, nesrečno, na duši bolno ženo! Vsak pravičen človek vam bo tako povedal. Glejte, deset let je senca vašega brata zatemnjevala njeno življenjsko srečo.«

»Kaj še? Vseh deset let se ni niti toliko spomnila nanj, da bi mu bila vsaj eno samo rožico položila na grob,« je z grenkobo pripomnil baron.

»Tudi to je popravljeno,« sem odvrnil. »Opustite sovraštvo, baron, bodite prizanes-

ljivi! Glejte: v znamenju srca ste prišli po gospo Tijo in ona vam je sledila, upajoč na vaše odpuščanje... Vi pa ste njeno zaupanje kruto prevarali. Namesto odpuščanja je našla pri vas maščevanje, namesto da bi jo dvignili, jo ponižujete v prah. Grdo je to, gospod baron, grdo, nizkotno in smešno. Smešno! (Spet me je popadla besnost). Za vruga,« sem vpil, »kakšen človek pa ste vi? Ali ste kristjan? Ali ste pogan? Ali ste navaden rabelj?«

Baron je ždel nemo in negibno ko kip, oči je imel zaprte, glavo naslonjeno na zid, z njegovega obraza je plahnela porogljivost, ki me je tako razkačila. Nekaj otožnega je legalo nanj... V tem hipu je bil njegov obraz lep in obšlo me je neko sočutje.

Jel sem govoriti z njim drugače. Delil sem mu zdaj mehke, tople, prisrčne besede, lepe besede, ki so mi kar same prihajale na jezik. Ni se zganil, slonel je tam ko vase pogreznjen, morda me sploh ni poslušal... Ozrl sem se nekajkrat tja v tisto črno temo hodnika, toda Tije nisem uzrl. Vendar sem čutil njeno bližino... Spet sem povzdignil svoj glas, se nagnil čez mizo in zaklical: »Gospod baron? Ob spominu na vašega brata vas prosim: popravite! Pokličite gospo Tijo in izrecite besedo, ki jo bo odrešila, sprostila njeno uklenjeno dušo in njenemu srcu vrnila mir. Storite to, gospod baron, da bo vaša čast...«

Srdit pogled iz njegovih oči mi je zaprl usta.

»Poberite se k vrugu?« je zarenčal. »Ne potrebujem vaših pridig! Vem, kaj sem dolžan mrtvemu bratu! Moj brat —«

Butnil je stol ob zid in se vzdignil. —

Tedaj se je zgodilo nekaj čudovitega. Ali se je bil od silnega poka tiste stare pištole zrahljal žebelj ali kaj, skratka: ko je izgovoril »moj brat«, je bratova slika padla s stene in njemu na glavo, da je kar omahnil.

»Ha?« sem vzkliknil. »Opomin vašega brata iz groba, gospod Hugon? Zdaj vidite: on sam obsoja vaše maščevanje!«

Baron ni rekel ničesar; z glavo je ležal na mizi in zapazil sem prestrašen, da je po vrata ves krvav.

Začnem zvoniti in klicati: »Gospa Tija!

Vode, vode!« A nje ni bilo od nikoder, samo votel jek je odmeval na moje klicanje.

Medtem sem stopil k baronu in pregledal njegove poškodbe. Težki okovani okvir ga je bil udaril na teme — tam mu je že rasel debel rog — in mu po tilniku porezal nekaj kože. Ker nisem imel pri roki drugega, sem mu rano izpral z vinom in jo obvezal s prtom. Na moje ogovarjanje ni dal nobenega odgovora in se tudi ni ganil; ležeč z obrazom na prekrižanih lahteh je samo globoko sopol.

Zdaj sem pričel iskati gospo Tijo po hiši. V kuhinji je ni bilo več. Prišel sem nekam v drug konec, kjer je bilo slišati pretresljivo smrčanje. Posvetim v kazemate. I seveda, tam na razdrapani slamnjači je sladko spal z rumom napojen čuvar graščine, hlapec Blažek, in smrdel. Naglo sem se umaknil.

Na Blažkovih vratih je visel šop ključev. Tja sem zdaj obesil tudi ključ od garaže. Red mora biti.

Slednjič sem našel sobico gospe Tije. Na postelji je ležala njena obleka, ki jo je imela nocoj na sebi. Zaslutil sem, da je pobegnila. A kam zdaj ponoči?

Stopil sem na teraso. Medla mesečina, nikjer glasu, le daleč nekje pasje lajanje. Šlo je že na dve čez polnoč, a še vedno ni bilo Kresa z gospodom Belinom. Ali se jima je kaj pripetilo? Nisem bil zmožen nobene misli, svinčena trudnost mi je legala v vse ude.

Ko sem se vrnil v sobano, sem našel barona še vedno tako, kakor sem ga bil pustil; a zdaj je že trdo spal. Hvala Bogu! Še sebi sem pripravil ležišče. Preden sem legel, sem si prižgal cigareto, a pokadil je menda nisem, ker sem v trenutku zaspal kakor ubit.

*

Prebudil me je beli dan in vrišč vrabcev zunaj. Vzdignem glavo, še vso težko in zmudeno — bil sem sam v sobani. Vtem so se iz kuhinjskega hodnika oglasili koraki — in noter se je prismehljal prijatelj Kres s skodelico v roki.

»Dobro jutro, mili prijatelj? Kave sem vam prinesel. Vroče, črne kave. V termovki. Iz ljubljanske kavarne. Snoči sem mislil, kako vam bo dišala.«

»Zlata duša, zlata duša?« sem samo mrmral in se obéroč oklenil skodelice, ki mi jo

je nalival. O, kako me je poživel že prvi požirek!

Skrajna nisva govorila nič. Jaz sem poželjivo srebal čudodelno pijačo, on pa me je gledal dobrotljivo-ljubeče kakor oče pridnega sina. Venomer se je samo smehljaj. Že iz tega njegovega smehljaja in tako veselega obraza sem razbral, da je šlo vse v redu.

»Lepo pa je tukaj!« je dejal, ko mi je bil vdruhič napolnil skodelico. »Okrvavljena miza, razbite čaše, prevrnjeni stoli, na tleh pištola, v steno zapičen nož... Biti je morala zares krvava bitka!«

»Oh ne, bil je prav miren šahovski turnir, dragi Egidij, ki ste ga priredili vi,« sem se smejal. »Prosim za cigareto, potlej mi pa brž povejte vse tisto, kar sem prespal. Gospa Tija?«

»Je seveda že zdavnaj doma. Spet skupaj s svojim možem!«

In Kres je pripovedoval:

»Bila sta se z gospodom Belinom precej zamudila. Šele okoli polnoči sta odrinila iz Ljubljane. Dva, tri kilometre pred graščino pa se v luči žarometov nenadoma prikaže na cesti gospa Tija. Gospod Belin plane iz voza: »Tija, kam?« — »K tebi, Pavle, k tebi!« je zavriskala in mu zletela na prsi. Dolgo sta se držala objeta. Potem je povedala, kaj se je dogodilo v graščini. Od tistega strela pa do trenutka, ko je padla slika, je videla in slišala vse...«

»Nato,« je pravil Kres, »sem predlagal gospodu Belinu, naj se z ženo kar lepo pelje domov, zjutraj pa naj pošlje avto po naju. Sam sem jo urno ubral semkaj. Dobil sem gospoda Hugona zunaj na vodnjaku; pral si je glavo. Sprejel me je prav prijazno. O tem, kaj je bilo med vama, sploh ni znil besedice, rekel je le, ko sem vprašal za vas, da spite, in me je, da bi vas ne motila, povabil v svojo sobo »na požirek slivovke«. No, in potem sva imela dolg razgovor. Napisal in izročil mi je tudi pismo za gospo Tijo, v katerem jo prosi za odpuščenje. Zelo ganljivo pismo! Dal mi ga je prebrati. Navsezadnje se je mož le izkazal za zelo spodobnega. Saj tudi ni hudoben, le nesrečen je... Spet pojde po svetu, kakor mi je izjavil; najbrž nazaj v Indijo. Da, to vam moram še povedati: Gospod Belin namerava kupiti tole graščino.

Gospa Tija je to želela in sem že dobil nalog za pogajanja. Zato imava z baronom za danes popoldne dogovorjen sestanek pri meni. On se je že davi pred svitanjem odpeljal v Ljubljano, da pripravi potrebne spise.«

»Lepo, lepo,« sem pokimaval. »In tako je konec koncev naš gospod Belin dobil nazaj ozdravljeno ženo, povrh vsega se mu pa obeta še dobra kupčija. Če ne baronu?«

»Podoba je, da obema!« se je zasmejal Kres.

»Kaj pa,« sem vprašal, »zame gospod Hugon ni nič naročil?«

»O da, oprostite! Naročil mi je za vas najlepše pozdrave in da mu odpustite tistega gavgamelskega vohuna!«

»Hvala!« sem se nasmejal. »Prosim, sporočite mu moje pozdrave in naj mi oprostijo, da ga nisem ustrelil.«

Kres se je smehljaj. Zunaj pred graščino je zatrobil najin avto.

*

Tako se je končala ta zadeva. Skrivnost gospe Tije je bila zdaj razkrita. Ostala pa je druga skrivnost, čudna in zagonetna: Aba! Ali se mi bo kdaj razodela?

Aba, kdo si, kje si?

K O N E C

Neki Anglež je vodil Amerikanca po mestu ter mu razkazoval zanimivosti. „Poglejte oni vlak, kako lep in dolg je,“ je dejal Anglež.

„Ze res,“ je odvrnil Amerikanec, „ampak pri nas imamo vlake, ki so še lepši in dvakrat tako dolgi.“

Anglež je molčal; čez nekaj časa pa mu je pokazal veliko stavbo: „Kajne, velika hiša, kaj pravite?“

„Hm,“ se je namrdnil Amerikanec, „to ni nič. Pri nas imamo stotine večjih hiš kot je tale.“

„Verjamem, da jih imate, se je nasmehnil Anglež, „to je namreč norišnica.“

V tovarni. — Boss: »Pravite, da morate danes na pogreb? Toda danes vas žal, ne morem pustiti, ker imamo preveč dela.« — Delavec: »Kaj pa jutri, Mister boss?«

smeh je zdrav

»Ali je res, da se Meta boji strahov?« — »Ne bi rekla. Sicer se ne bi venomer ogledovala v zrcalu.«

*

Učiteljica: »Včeraj sem vas vodila po narodni galeriji. Povej, Primož, če bi v galeriji nastal požar, katero sliko bi rešil pred plameni?« — Primož: »Tisto pri vratih, da bi bil hitro zunaj.«

*

»Ali ste tako ljubeznivi, gospa in odložite klobuk? Za sedež v dvorani sem namreč plačal sto petdeset dinarjev, a prav nič ne vidim na platno.« — »Že mogoče, jaz pa sem za svoj klobuk plačala pet tisočakov.«

*

Upnik: »Lepo vas prosim, saj vendar ne morem vsak dan sem hoditi vas opominjati!« — Dolžnik: »To je res. Pa pridite odslej vsako sredo, če vam je prav!«

*

Tone vpraša prijatelja, ki je veljal za veliko copato: »Povej mi, ali ima mož pravico odpreti pismo, ki je naslovljeno na njegovo ženo?« — Prijatelj: »Pravico že ima, a vprašanje je, če ima pogum.«

*

»No Janezek, kako gre tvojemu bratcu, ali bo kmalu zdrav?« — »Mislim, da gre na bolje. Danes ga je mama že nabila.«

*

Mož: »Kako mi le moreš očitati, da sem zapravljevec?« — Žena: »Seveda si! Lani si kupil tisto gasilno napravo, ki je niti enkrat še nismo rabili.«

*

Gostiteljica: »Ali ste dobro spali? Postelja je res žal malo trda...« — Gost: »Ni bilo niti tako hudo. Od časa do časa sem malo vstal, da sem se odpočil.«

*

»Kaj ste delali, da ste dočakali tako visoko starost?« — »Potrpežljiv sem bil.«

*

»Micka, preden odnesete krožnike z mize, vprašajte vedno vsakega gosta posebej, ali še želi jesti!« poučuje gospodinja svojo po-

močnico. Ko imajo nato prvič goste, stopi Micka takoj, ko so pojedli juho, k prvemu gostu in vljudno vpraša: »Ali želite še juhe?« — »Prosim lepo,« odvrne gost. — »Je pa nimamo več!« se odreže Micka.

*

Sosedov Tine pripoveduje prijatelju: »Veš, Anica mi je najprej zmešala glavo, potem se mi je vselila v srce, zdaj mi pa že v želodcu leži.«

*

Noč je jasna in topla. Oče odpre okno in pokliče:

»Špela!«

»Prosim, očka?«

»Kaj pa delaš na vrtu?«

»Mesec občudujem, očka!«

»Prav, otrok! Vendar bi bilo dobro, da bi tistemu svojemu mescu povedala, da je že zadnji čas, da se spravi domov. Ti pa glej, da se tudi spraviš spat!«

*

Neka pevka je s hreščecim glasom morila občinstvo v dvorani s pesmijo: »Da sem jaz ptičica...«

Tedaj se je iz vrst poslušalcev zaslišal glas: »In da imam jaz puško...«

*

»Motite se, gospa, jaz nisem zdravnik, ampak profesor glasbe.«

»Vem, vem. Saj prav zato sem prišla k vam po nasvet. Strašno mi namreč poje v ušesih.«

*

»Včeraj mi je rekla, da sem star osel.«

»Kako je le mogla, saj si še vendar v naj-
lepših letih?«

*

Mladi ženski sta se sprli za neko malenkost. Nobena od njiju ni hotela popustiti. Poklicali sta nekega starejšega moža, da bi zadevo razčistil in razsodil, katera ima prav.

»Mlajša naj popusti,« je odločil.

»Dobro, jaz popustim!« sta vzkliknili obe hkrati.

*

Zdravnik: »Ali ste že zaužili škatlo kroglic, ki sem vam jih predpisal?«

Pacient: »Seveda sem jo, pa ne čutim še nobenega učinka.«

Zdravnik: »Najbrž se še pokrovček na škatli ni snel.«

Mali oglasi

(Uredništvo rojakom z veseljem nudi priložnost, da v listu oglašajo. S tem pa ne prevzema nase nobene odgovornosti glede vsebine oglasov in s tem še ni rečeno, da daje obenem tudi priporočilo.

Če je rečeno, da posreduje uredništvo naslov, to naredi le tistim, ki pošljejo kaj za znamko za odgovor.

Na nobeno pismo v zvezi s kakšnim oglasom uredništvo ne odgovarja, ako ni v pismu znamke ali primerne vsote za stroške za odgovor.

Cenik oglasov dobite pri upravi lista.)

●
Vdovec, star 31 let (po pokojni ženi ima 3-letnega sina), bi rad spoznal Slovenko, živečo v Nemčiji, da bi se z njo poročil. — Njegov naslov dobite v uredništvu »Naše luči« v Celovcu.

●
Prekmurski fant, star 25 let, sedaj zaposlen v Franciji, želi spoznati pošteno, sebi primerno slovensko dekle v starosti 20 do 30 let, živečo v Franciji, zaradi ženitve. Naslov pri upravi »Naše luči« v Celovcu pod značko »Zvestoba«.

●
Slovenka, stanujoča v Jugoslaviji, stara 58 let, samska, prijetne zunanosti, dobra gospodinja, lepega značaja, vesele narave, izobražena, želi poznanstva z Jugoslovonom, živečim v Belgiji, starih do 65 let. V slučaju harmonije možnost možiča. — Dopise poslati na upravo »Naša luč« v Celovcu.

●
Mlajše in starejše Slovenke in Hrvatice iz domovine bi se rade poročile z izseljenci. Na razpolago so fo-

Ali znamo odgovoriti?

Katere so glavne resnice naše katoliške vere?

1. Bog je.
2. Bog je pravičen sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje.
3. V Bogu so tri osebe: Oče, Sin in Sveti Duh.
4. Sin božji se je učlovečil, da bi nas s svojo smrtjo na križu odrešil in večno zveličal.
5. Človeška duša je neumrljiva.
6. Za zveličanje je potrebna milost.

Naslovi izseljenskih duhovnikov

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilájens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique, Tel. 04/233910. — Kazimir Gaberc, 19 avenue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), Belgique, (Tel. 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, Paris 20, France, (Telefon MENilmontant 80-68) — Ciril Lavrič, 7 rue Gutenberg, Paris 15, France, (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalari, 17 rue Claude Debussy, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina,

6, rue de France, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676) — Ivan Ifko, 43 Essen — Altenessen, Schonnefeldstr. 36, W. Deutschland. (Tel. 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim-Neckarau, Rheingoldstr. 3., W. Deutschland (Telefon 851663). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Heusteigstrasse 49/II, W. Deutschland (Tel. 707970). — Dr. Janez Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Gamla Nissastigen 65, Oskarström (Halmstad), Sweden (Telefon 035/60086).

Slovenski hotel »BLED«, Rim, Italia

Lastnik: VINKO LEVSTIK

Via S. Croce in Gerusalemme 40, Roma, Italia

(Tel. 777-102, 7564783). — Blizu železniške postaje — Direktna zveza z avtobusom št. 3. — Domača kuhinja — Vse sobe s prhami.

tografije. Kdor se zanje zanimala, naj piše na: Ag. Mundus, Via Roma 24, Trieste, Italia.

Službo dobé v Italiji:

● kvalificirana kuharica, začetna plača 60.000 lir, hrana in stanovanje;

● kvalificirana strežnica v restavraciji z znanjem jezikov;

● pomočnica kuharice.

Ponudbe pošljite na: Hotel »Bled«, Via S. Croce in Gerusalemme 40, Roma, Italia.

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

Začel izhajati l. 1951

•

9. številka — letnik 13
November 1964

•

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu. Člankov ne vrača.

•

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

•

Naročnina za list je za vse leto 35 šilingov ali protivrednost: 70 bfr, 7 NF, 5 h.

gld, 5,5 DM, 900 lir, 12 angl. šil., 10 norv. kron, 7,5 švedskih kron, 10 danskih kron, 20 avstralskih šil., 2 dolarja. List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

•

Uredništvo in uprava imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

•

Printed in Austria
